

MARTINUS CENTER KLINT

BOK- OCH ARTIKELGRUPP – 2018
VECKA 3 OCH 6

FRÅN ANGREPP OCH FÖRSVAR TILL FREDSMENTALITET

©Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk. Läs mer om Martinus Instituts information om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk.
Läs mer om upphovsrättslagen på www.retsinformation.dk

Om bokgruppen

Under veckans gång läser och samtalar vi utifrån artiklar. De ska alltså läsas som förberedelse till varje dag.

LÄSPLAN

<i>ART. 10: Moralisk utbildning (1937)</i>	3
<i>ART. 20: Den mentala treenigheten (1945)</i>	7

MORALISK UTBILDNING

1937

av Martinus

10.1 *Vi upplever vår moderna civilisations undergång och skapandet av en ny kultur*

”Moralisk utbildning” är ett ämne som alla i hög grad kan ha användning av. Vi befinner oss mitt i en period då vi håller på att förändras från en kultur till en annan. Varje kultur har sin särskilda moral, sina särskilda föreskrifter, som efter hand blir utlevda, blir föråldrade, varvid denna kultur degenererar och går under. Vi har således genom historien sett den ena kulturen efter den andra gå under. Och nu upplever vi vår egen moderna civilisations undergång. Vi håller på att lämna den gamla kulturen och gå in i en ny. Denna nya kultur är början till det ”riktiga människoriket”. Vi förändrar oss ständigt från den ena dagen till den andra. Naturen blir efter hand vår enda och mest sanna läromästare. Naturen visar sig nämligen vara medvetandeenergi, avslöjar en intelligensmässig påverkan av eller hänvändelse till oss, vilken långt övergår den påverkan som vi annars är underställda från våra medväsens sida, och blir således den enda verkliga och sanna prästen. Och ju förr man inser att naturens oerhörda krafter och verkningsmedel avslöjar planmässighet eller intelligens, ju bättre är det, för desto förr kommer man till insikt om att det existerar en Gudom bakom det hela, ty intelligens kan omöjligt existera utan att vara identisk med en egenskap hos ett levande väsen. Utvecklingen av denna insikt befordras alltså av den dagliga upplevelsen av såväl lidande, sorg och olycka som välbefinnande, glädje och lycka i förening med teoretisk undervisning och vägledning från erfarna äldre medväsen i livet. Och det hela blir således sammantaget en enda stor ”moralisk utbildning” av väsendena.

10.2 *Den som vivisekterar djur saknar förmåga till medkänsla, är sent utvecklad på det känslomässiga området*

Denna ”moraliska utbildning” är starkt forcerad i våra dagar. Starka lidanden eller olyckliga öden är nämligen detsamma som koncentrerad eller förtätad utveckling. När ett djur utsätts för vivisektion, till exempel när en människa skär ut en liten bit av dess hjärna för att se hur djurets medvetande reagerar i en sådan situation, får djuret genom denna förfärliga lidandeprocess många livs lidanden koncentrerade till ett ögonblick. Det innebär alltså att detta ögonblick ger djuret en känsloutveckling som normalt skulle ha tagit det många liv att uppnå. Men detta är naturligtvis inte något försvar för vivisektören och kan aldrig i något fall frita honom från ansvaret för sin blodiga hantering. Den visar i hög grad att han saknar känsloutveckling, det vill säga förmåga till medkänsla. Han är sent utvecklad på detta speciella område. Eftersom han är sent utvecklad på detta område, måste han ju själv få en forcerad utveckling inom samma område för att detta ska nå den nivå som hans intelligens redan representerar. Men eftersom ingen kan komma att skörda annat än vad han sår, måste vivisektören ju först ”så”, det vill säga utlösa de orsaker vilkas verkningar kan bli identiska med den för honom absolut nödvändiga, forcerade utvecklingen av medkänslan. Och detta kan alltså endast ske genom att vivisektören just vivisekterar, lemlästar eller plågar andra levande väsen. Därvid utlöser han energier i sin egen ödesutformning som förr eller senare i en eller annan form blir en motsvarande ”vivisektion”, lemlästning eller lidande i hans egen organism, och efter detta lidande har hans medkänsla förts fram till den för hans intelligensnivå normala känslostandarden.

Utvecklingen av de levande väsendena kan således vara starkt forcerad och

formar sig då som starka lidanden och olyckliga öden, men den kan också ske gradvis, vara ganska svag och omärklig, och ger då en nästan sorgfri och till synes lycklig tillvaro. I det förra fallet uppnår väsendena ett oerhört framsteg i ett enda liv, medan de i det sistnämnda fallet endast kan uppnå samma framsteg genom sekler av tid.

10.3 *Människorna blir mer och mer uppdelade i två konträra grupper: de antimilitaristiskt inställda och de entusiastiska militärvännerna*

De jordiska människorna är i stor utsträckning underkastade en forcerad utveckling. Svåra vågor av lidanden behärskar stora delar av jorden. Många länder behärskas av uppror, revolutioner och krig, av naturkatastrofer, översvämningar och missväxt, medan åter andra länder eller områden behärskas av lugnare och direkt fredsutvecklande tendenser eller förhållanden. "Domedagens" särskiljning mellan "fåren" och "getterna" håller således raskt på att bli synbar. Människorna uppdelas eller koncentreras mer och mer i två skarpt kontrasterande grupper, nämligen de antimilitaristiskt inställda och de militaristiskt hängivna, vilka också kan betecknas som internationalismens respektive nationalismens speciella förespråkare. Den första gruppens väsen har alltså i sina tidigare liv levt ut de militära idealen och dyrkandet av nationen och känner därför närmast mentala kväljningar när de kommer i kontakt med detta. De växer mer och mer fram till det gudomliga idealet och världsfredens sanna fundament, nämligen detta att sätta den samlade jordmännisklighetens välfärd över nationens. De utvecklar kollektiv osjälviskhet, det vill säga uppfyllelsen av den realitet som för nationens "frälsning" och slutliga, orubbliga välfärd betyder detsamma som den personliga osjälviskheten betyder för den enskilda individens "frälsning" eller inträde i det sanna lyckotillståndet.

Den andra gruppens väsen har alltså ännu inte levt ut de militära idealen. De har ännu den dräpande principen i sin hjältegloria. De är besjälade av kollektiv självishet, vilket betyder att de sätter "fäderneslandets" intressen över allt annat, helt utan hänsyn till hur dessa intressen kan skada den internationella välfärden, helt oavsett hur mycket förtryck, död och lemlästning, sorg och förnedring dessa än må bringa över andra nationer, andra folk, andra "fädernesländer". De bringar sin nation att leva efter mottot "var och en är sig själv närmast" och gör därmed kriget till högsta ideal. Målet för all energiutlösning blir således skapandet av de bästa och mest raffinerade mordmaskiner och dråpmetoder, så att "fienden" inför dessa blir så försvarslös som möjligt.

10.4 *"Domedagen" är på väg in över jorden; "fåren skiljs från getterna"*

Om man nu utgår från kärnan i den verkliga kristna moralen, "vänd den högra kinden till om du blir slagen på den vänstra", "vad människan sår får hon också skörda", "stick tillbaka ditt svärd. Alla som dräper med svärd skall själva dödas med svärd", så behöver man inte vara särskilt utvecklad eller begåvad för att se vilka i de två grupperna som är längst framme i fråga om moralisk utveckling eller har nått den högsta positionen i uppfyllandet av den kristna religionen. Man behöver inte vara särskilt gammal till åren för att inse att den första gruppen är "fåren på den högra sidan", och att den andra gruppen är "getterna på den vänstra sidan". "Domedagen" är således nu på väg in över jorden. "Fåren skiljs från getterna." Denna åtskiljning äger till största delen rum omärkligt för individen själv genom reinkarnationen. Om en människa är en stor anhängare av krig och militarism, kommer hon i sin nästa inkarnation att födas i ett land där hon kan få utlopp för detta intresse, liksom hon, om hon har stor förkärlek för de motsatta tendenserna, föds i ett land där dessa intressen kan komma till uttryck. Så går det till när somliga nationer i särskild grad blir mer och mer befolkade med glödande anhängare av vapenmakt, får statsöverhuvuden, ledare och politiker som i framträdande grad är svärdets, krutets och dödens tjänare, och som särskilt gynnar och ärar dem av sina undersåtar som är bäst ägnade och mest lyhörda när det gäller att gå samma ärende. Det är samma åtskiljningsprincip som åstadkom-

mer att det finns andra länder som mer och mer blir befolkade med väsen vilka för länge sedan, huvudsakligen i tidigare liv, har levt ut kriget. De har därför i sitt nuvarande liv en medfödd förmåga att förstå krigets sanna, primitiva natur, och följaktligen kan de endast arbeta i fredens, det vill säga antimilitarismens tjänst, och kan endast acceptera en fredlig lösning av alla nationella, internationella och privata intressen. Jordens befolkning kommer således att mer och mer framträda i de här nämnda två stora huvudgrupperna: "fåren" och "getterna".

Vad åstadkommer nu denna åtskiljningsprocess, till vad nytta är den? För den kosmiska iakttagelsen visar sig denna åtskiljningsprocess som en mycket stor faktor i mänsklighetens "moraliska utbildning". Utan denna faktor skulle skapandet av en verklig världsfred vara en omöjlighet. Den förebådade "nya himlen" och "nya jorden" skulle aldrig någonsin kunna bli verklighet. Den nämnda "nya himlen" och "nya jorden" är ju inte ett nytt jordklot eller en ny himmel, utan är i stället ett nytt av kärlek genomsyrat mentalt tillstånd människorna emellan som uteslutande vilar på "den heliga anden", och en på samma kärlek och ande baserad administration av de fysiska samhällsförhållandena och världstillgångarna.

10.5 "Fåren" är de fredsvänliga, "getterna" saknar ännu lidandeerfarenheter

I den kosmiska världsplanen utgör lidandet det enda medel genom vilket visdomen kan bli förverkligad. Lidandet ger de bästa och mest djupgående erfarenheterna. Erfarenhet är detsamma som kunskap. Kunskap är i sin tur den faktor, på vilken all fullkomlig skapelse orubbligt vilar. Där kunskapen saknas florerar disharmonin. Och då kulminationen av disharmoni är krig, lemlästning, undergång och "helvete", blir det här tydligt att "fåren på den högra sidan", det vill säga den fredsvänliga och antimilitaristiskt inställda gruppens väsen, har upplevt erfarenheterna av krigets och den dräpande principens dårskap. Därför har de sin vänliga inställning till antimilitarismen eller antipati mot brutala och blodiga avgöranden. Men när de har fått denna mentala inställning, behöver de ju inte längre delta i livets egen undervisning och demonstration av den dräpande principens sanna natur och verkningsmedel, behöver inte längre själva bli lemlästade för att veta vad lemlästning innebär. Och vad är då mer naturligt än att naturen här handlar lika logiskt som den gör i alla andra förhållanden, och skiljer ut dessa väsen från dem som ännu måste drabbas personligt av krig eller blind maktutövning för att erfara dess dårskap. I annat fall skulle dessa väsen ju kunna riskera att ytterligare drabbas av lidandet till ingen som helst nytta, i och med att de erfarenheter som det är lidandets mål att utlösa ju redan i förväg finns i dessa väsens mentalitet som personlig upplevelse. Men i livet eller naturen kan ingenting onödigt ske, och väsendena lämnar då automatiskt lidandet allteftersom de tillägnat sig erfarenheten av det på ett så djupgående sätt att det blir stimulerande för viljeföringen i kärleksfull riktning. Lidandet kan också vara stimulerande för viljeföringen i riktning mot att hata och hämnas, men befinner sig då endast på sitt första stadium och har ännu inte uppnått att bibringa individen något av den mentalitetsförändring som det är dess uppgift att manifestera. Väsen som hatar och förföljer, pinar och plågar andra levande väsen, oavsett i vilket syfte, oavsett om det är i form av yrke eller i form av förlustelse eller hämnd, hör alltså ännu i hög grad hemma i lidandets zon och kommer att få genomgå många svåra lidanden, nämligen just alla de som behövs för att få medlidandeförmågan utvecklad så mycket att de inte längre nämns skada något levande väsen.

10.6 "Fåren" föds i de fredsvänliga länderna, "getterna" i länder med militaristisk diktatur

Men då "fåren" och "getterna" således skiljs ut från varandra och därmed mer och mer blir bosatta i skilda länder, blir det ju lättare för Försynen eller Allmakten att ge "getterna" den lidandeprocess som de ju saknar för att komma i nivå med "fåren" i utveckling. Om inte denna åtskiljning ägde rum, skulle "fåren" ju vara ett stort hinder

eller en spärr för "getternas" krigs- och mordutlösning. Följaktligen ser vi också att vissa länder, vilkas befolkningar förr var demokratiskt eller politiskt fria, nu har blivit underkastade militärdiktatur. Deras tidningar får bara stimulera och lovsjunga krigets och den brutala maktens anda. Krigshanteringen blomstrar och får en popularitet i dessa länder som den hade för århundraden sedan. Allt direkt fredsvänligt och därmed antikrigsinställt upplysningsarbete, litteratur och konst är bannlyst; rasintolerans betraktas som en dygd. När därtill kommer att krigspropagandan också är ett led redan i barnuppfostran, och förkovran i att hantera krigets mordapparater har blivit ett läroämne för barn, är det lätt att inse att "fårens" starka och demokratiska, fria och fredsvänliga personligheter eller ledargestalter här är utdöda, och därigenom får "getternas" militärvrån, erövringslystna och krigsvänliga propagandister och diktatorer fritt spelrum. Det är givet att det under dessa förhållanden inte finns några särskilda betingelser inom dessa väsens domän för inkarnation av "fårens" väsen, som ju för länge sedan levt ut dessa tillstånd, men att det däremot skapats en nästan hundra procentig medvind för inkarnation eller födelse av "getternas" väsen i dessa områden.

10.7 *"Domedagens" mörker ger människorna den moraliska utbildning som till sist skapar en "ny himmel" och en "ny jord"*

Därmed har det alltså skapats en motsvarande betingelse för att kriget med alla dess många följeslagare av olika lidanden kan komma till snabb utlösning inom dessa områden. Och dessa områden kommer då också till sist att representera ett fullständigt ragnarök, ja, en fullständig kollektiv "vivisektion". Hur skulle dessa väsen annars komma i nivå med "fårens" väsen i fråga om erfarenhetsupplevelser och kunskap beträffande den medvetna mordutlösningens dårskap, och liksom dessa bli mottagliga för en högre teoretisk undervisning och skapandet av verklig fred? Ragnarök är ju inget annat än de lidanden som "fåren" redan i tidigare liv har genomgått och som nu väntar "getterna". Och liksom dessa lidanden förvandlade "fåren" till deras nuvarande mentala och fredsvänliga inställning, så kommer de också att förvandla "getternas". När detta har skett, träder den nya världsåterlösningen hjälpande in med avslöjandet av den verkliga och sanna matematiska världsbilden, i vilken alla de heliga böckernas största facit eller tidigare högsta uttalanden från all världens största visa blir till vetenskapliga fakta. På dessa fakta kommer anlagen eller förmågan att "vända den högra kinden till om man blir slagen på den vänstra", förmågan att "sticka tillbaka sitt svärd i skidan" inför motståndaren, förmågan att förstå att allt slutligen är "mycket gott", att blomstra. Och denna blomstring är alltså kulminerande kärlek. Denna kärlek är det högsta resultatet av "moralisk utbildning". Den är den "nya himmel" och "nya jord" som efter "domedagens" mörker låter varje individ uppleva Gudomens eviga närhet.

Skrivet som artikel till *Kosmos* nr 8/1937.

DEN MENTALA TREENIGHETEN

1945

av Martinus

20.1 *Det levande väsendets grundanalys*

Min analys av det levande väsendet och världsalltet visar två realiteter som var för sig utgör samma treeniga princip, och denna princip blir därigenom tillvarons eller livets grundanalys. Inget levande väsen kan således finnas till utan att utgöra denna analys. Vi kan nämligen inte komma ifrån att detta väsen utgör ett tillkännagivande av ett "något" som upplever, har vilja, tänker, skapar eller manifesterar sig. Varje ting där dessa faktorer inte är närvarande betecknar vi som ett "dött ting". Detta "döda ting" kallar vi vanligtvis "materia". Det hör till det material genom vilket detta "något" manifesterar sig, skapar en organism och de tankeformer och uttryck för mentalitet som i sig själva utgör just upplevelsen av livet. Det är denna materia som i mitt huvudverk Livets Bog (Livets bok) betecknas som "X3".

Men när materien alltså görs till material för livsupplevelsen, visar ju detta att det finns en förmåga, genom vilken man kan utlösa denna process och därmed skapa sin manifestation eller sitt framträdande. Denna förmåga är skaparförmågan, som också är känd från mitt huvudverk som "X2". Den genom denna skaparförmågas funktion synliggjorda materieförvandlingen avslöjar alltså ett högre "något", eftersom skaparförmågan omöjligt kan existera självständigt, men däremot uteslutande som en egenskap hos ett "något" som kan härska, påbjuda och befalla över den. Detta "något" är alltså det levande väsendets "jag" och betecknas i Livets Bog som "X1". Dessa tre företeelser utgör alltså tillsammans den enhet vi känner som "den treeniga principen". Denna treeniga princip är som sagt det levande väsendets grundanalys. Inget levande väsen kan existera annat än i kraft av att det utgör denna princip. Eftersom vi med lätthet kan konstatera att själva världsalltets struktur består av samma tre oskiljaktiga företeelser eller principer, vilka utgör just de tre betingelser som krävs för att ett "något" ska kunna framträda som ett levande väsen, visar sig världsalltet därmed också som "ett levande väsen". Och det blir således genom denna enkla och lättfattliga analys ett faktum att det levande väsendet är en bild av själva universum eller världsalltet. Det är en "kopia" av Gudomen. Det är en bekräftelse på Bibelns berättelse om Adams identitet som människan som "Guds avbild".

20.2 *Jordens skapelse – mineralriket, växtriket och djurriket uppstår*

Men Bibelns berättelse, som ju grundar sig på en kosmisk analys, visar oss att människan inte alltid är "Guds avbild". Det heter nämligen här att denna gudomliga människa är något som ska bli till, eftersom Gud säger: "Vi skall göra människor som är vår avbild, lika oss." Denna gudomliga mening berättar alltså för oss att Adam, som ju är den jordiska människan, vid den tidpunkt då den gudomliga viljan och tanken utlöste ovannämnda befallning, inte var "Guds avbild". Ja, jordens nuvarande inkarnation var ännu i sin späda tillblivelse. Och för att människan som "Guds avbild" skulle kunna bli till, måste det alltså ske en "skapelseprocess".

Ur väldiga stjärntöcken, ur glödande eldmassor, ur stora koncentrationer av "tyngdenergi", måste rent av ett särskilt bestämt kvantum avskäras eller avskiljas, som kunde bindas med hjälp av "känslöenergi" (världsalltets köld) så att de kosmiska krafterna, det kosmiska "C-vetandet" från föregående spiral eller de levande väsendenas vanemedvetande från deras tidigare kosmiska medvetandetillstånd i form av "instinktenergi" kunde börja göra sig gällande. Och utifrån dessa samarbetande krafter ser vi en "solkropp" bli till. Denna solkropp avkyls mer och mer på grund av "känslöenergi" och börjar få detaljer i kraft av "instinktenergi". Det bildas atmosfär

kring detta klot. Luft och vatten uppstår. Dessa företeelser är visserligen fortfarande giftiga; de är inte ägnade för ett högre medvetandeliv, men efter hand övervinner de levande väsendenas "instinktenergi" eller kosmiska "C-vetande" alla besvärande detaljer. De giftiga företeelserna avskiljs, och det kristallklara vattnet uppstår, som senare skulle betyda livsrum för de allra första formerna av det dagsmedvetna livets inträngande på jordklotet. Det kosmiska C-vetandet eller "instinktfunktionen" bryter fram ännu starkare. Kristalliseringen börjar, mineralriket uppstår och därefter växtriket. Man börjar kunna "ana" på det fysiska planet. Och med detta vaknande liv inträder såväl återskenet av den gudomliga världens vanemedvetande som salighetsrikets guldkopior på det fysiska planet, och uppenbarar här något av deras lysande och strålande idévärld och färgprakt i form av blomster- eller växtriket i den annars så grova materiella världen. Vid denna tidpunkt börjar skapelsen av "Eva" ur "Adams" "revben", och djurriket uppstår.

Men den gudomliga planen förs vidare i sin manifestation. Den jordiska människan börjar se dagens ljus. Den jordiska människan är emellertid Gudomens motsats, är Gudomens kontrast. Och mot denna kontrast kan "den riktiga människan" eller konturerna av "Guds avbild" börja bli synliga. Och "Adam" och "Eva" närmar sig sin gudomliga bestämmelse. Den jordiska människan har alltså ännu inte uppnått denna sin bestämmelse, även om hon förvisso är i närheten av dess uppfyllelse. Hon är ännu inte helt människan som "Guds avbild". Den gudomliga skapelseprocessen är inte fullbordad, men den har börjat närma sig sitt stora mål i ett snabbt eller forcerat tempo. Det är detta forcerade tempo vi upplever som krig, ofred, sorg och lidande.

20.3 *Spiralkretsloppet*

Genom såväl Bibelns berättelse som själva livet kan vi inte undgå att bli vittne till att det levande väsendet måste genomgå en lång utvecklings- eller skapelseprocess. I denna process uttrycker det en fortsättande kedja av olika former av framträdande som "levande väsen". I form av denna sin identitet genomlever det alltså en mängd förvandlingar. Med hjälp av dessa förvandlingar får själva livsupplevelsen kolorit. Den kan omöjligt bli enformig eller betydelselös. Väsendet går från den ena förvandlingen till den andra efter sin egen önskan. Och med dessa förvandlingar uppstår det vi kallar "tillvaroplan". Genom dessa tillvaroplan blir det möjligt för det levande väsendet att uppleva skapelsens mångfald eller alla detaljer i livsupplevelsen, alltifrån de mest brutala lemlästningar, sjukdomar och lidanden till de blidaste och mildaste salighetsframkallande smekningar. Och dessa upplevelser är fullständigt logiskt organiserade och förekommer i en evigt fortsättande ordningsföljd. Det är denna ordningsföljd av detaljer i livsupplevelsen som vi känner till från Livets Bog som "spiralkretsloppet". Livsupplevelsen går således från himmelska tillstånd, det vill säga från överjordiska salighetstillstånd där väsendena känner sig vara ett med Gudomen, till de mest ofullkomliga och mörkaste mentala tillstånd, där väsendena är totalt ovetande om sin egen odödliga natur och inte längre kan se att "allt är mycket gott" och därför blir i skriande disharmoni med den gudomliga världsplanen. Det är denna väsendets nedsjunkande i primitivitet och okunnighet som kommer till uttryck i den bibliska berättelsen om "den förlorade sonen". Men från detta primitiva tillstånd vänder det levande väsendet åter tillbaka till sitt ursprungliga höga tillstånd som människan som "Guds avbild" och ser alla detaljer i livsupplevelsen från Guds egen utsiktspunkt, ser sin egen höga härkomst eller identitet som "son av Guden", ser sig själv som tidens och rummets, såväl som sitt eget ödes absoluta herre.

20.4 *Vägen från mörker till ljus*

Bibelns berättelse om skapelsen av människan är således i själva verket inte en berättelse om något som aldrig tidigare har funnits, och som därför nu genom den allsmäktiges skaparkraft har blivit till. Det står ju i denna berättelse att Gud formade "Adam" av "jord". "Adam" blev alltså till av "något". Men "något" som blir till av "något"

är ju uttryck för – inte ett mirakel, där ting blir till av intet – utan i stället enbart en förvandlingsprocess. För övrigt har livet ju för länge sedan gjort det till ett faktum för den utvecklade människan att "något" omöjligt kan uppstå ur "intet", liksom intet omöjligt kan bli till något. Bibelns berättelse är alltså i själva verket endast en berättelse om ett avsnitt i kretsloppet. Detta betyder alltså återigen den del av kretsloppet som utgör vägen från mörkret till ljuset. Och eftersom detta är det avsnitt som utgör den jordiska människans nuvarande öde och liv, har det sin stora betydelse att vi ser lite på detta öde. Den jordiska människans nuvarande öde utgörs alltså av att resultatet av hennes högsta "själv" omskapar sin mentalitet från mörker till ljus. Och denna "självets" omskapelse av sin mentalitet från mörker till ljus utgör "en treenig princip", analog med den "treeniga princip" som utgör det levande väsendets grundanalys.

20.5 *Det levande väsendets mentalitet utgör en treenig princip: angrepp, försvar och fred*

Varje levande väsens mentalitet utgör således i sig själv "en treenig princip". Den kan inte existera utan att representera "angrepp" och "försvar" och "fred", det vill säga "jämvikt" mellan "angrepp" och "försvar". Självbevarelsestriften i djuret betingar att det måste "angripa" de väsen och ting som det nödvändigtvis måste ha till föda, liksom det också måste "försvara" sig självt mot alla de väsen och ting som utgör ett hinder för dess existens eller tillvaro. Den "balans" som här kan uppstå mellan "angrepp" och "försvar", är det absolut enda som kan vara dess "lycka" eller den för dess utvecklingssteg normala förnimmelsen av livet.

20.6 *Angreppsprincipen är den mentala treenighetens X3*

Av dessa tre principer är "angreppsprincipen" att likna vid "X3". Denna princip bildar här grundvalen för erfarenhetsskapande. Den utgör nedbrytningsprocessen. "Angreppstankarna" utgör kosmisk-kemiska kemikalier av vilka erfarenheterna eller insikten om vad man inte ska göra skapas. Och hur skulle väsendena väl kunna komma till kunskap och visdom utan just dessa erfarenheter? "Angreppsmentaliteten" utplånar varje uppfattning av medväsendena som "levande väsen" och gör dem var för sig till enbart ett "ting". "Angreppsväsendena" betraktar sina "fiender" som något de har rätt att hämnas på, rätt att mörda eller utplåna, precis som de känner sig berättigade att slakta sin boskap eller sälja sitt hus eller andra ägodelar. "Angreppsväsendena" gör således hänsynslöst allt till "material" för sin självdyrkan. I verkligheten kan man med hjälp av "angreppsmentaliteten", vars kulmination vi kallar "själviskheten" eller "egoismen", endast uppfatta allt, såväl nästan som de "döda tingen", som berättigat "material" för tillfredsställandet av sina egna begär, helt oberoende av vad detta innebär av brutala ingrepp i nästans frihet, rätt och glädje över att vara till.

I en viss del av spiralkretsloppet är väsendena så att säga endast "angreppsväsen". Vad anser man om rovdjuren, tigrarna, lejonerna, hajarna och örnarna etc.? Är det inte på samma sätt med naturmänniskorna, bärsärkar och vikingar samt "kulturfolk", som ännu är besjälade av begäret att bli "herrefolk"? Ja, är inte all modern diktatur identisk med "angreppsmedvetande"? Man kommer alltså inte ifrån att varje form av "angreppsmentalitet" eller "angreppstankar" är det lägsta medvetandematerialet i alla mentala manifestationer. Det är den "döda" materien i "mentalitetens treenighet". Och vi ska här beteckna den som denna treenighets "X3".

Under hela den första delen av djurriket ända fram till den jordiska människans första primitiva utvecklingsstadier grundar sig livet eller tillvaron således i övervägande grad på "angreppsprincipen", och därför blir väsendena på dessa stadier att beteckna som "angreppsväsen".

20.7 *Varje levande väsen måste genomleva angreppsepoken innan det kan uppnå en högre form av själsliv*

Det är riktigt att inte alla de växtätande djuren i så överväldigande grad kan beteck-

nas som "angreppsväsen". Men denna omständighet upphäver inte ovannämnda analys, eftersom de växtätande djurens "angreppsepok" endast har förlagts till ett senare stadium i dessa väsens utveckling, så att de eventuellt får uppleva den först i sitt jordmänniskostadium, i motsats till rovdjuret, som redan i sitt djuriska framträdande får en stor del av sin "angreppsepok" utlevd innan de uppnår människans uppresta gång och uppåtskådande blick. Men för båda dessa parter gäller att de absolut måste genomleva sin "angreppsepok" innan de kan nå ett högre tillstånd inom verklig kultur eller högre former av själsliv. Lika lite som det levande väsendet kan existera utan "X3", lika lite kan något som helst väsen existera som verklig "kulturmänniska" eller framträda i fullkomlig humanitet, det vill säga total osjälviskhet eller kärlek till nästan, annat än genom att helt ha upplevt, övervunnit eller tillryggalagt "angreppsepoken". Det är således mycket viktigt för varje väsen som önskar rikta sitt liv mot ljuset att konstatera angreppsepokens plats i spiralkretsloppet eller utvecklingsbanan, ty i samma grad som väsendet konstaterar detta, kommer det att slå fast eller bekräfta humaniteten eller den mänskliga kärleken som ett för den jordiska människan absolut högsta, existerande ideal, och därigenom stabilisera grundvalen för sin kulturella strävan, sin tankevärlds, sina förhoppningars och drömmars riktning mot denna högre liggande epok eller fullkomligheten.

20.8 *Den jordiska människans begär efter fred är ett begynnande klarläggande av alla religiösa mysteriers berättelser om paradisiska tillvaroformer*

Den normala jordiska människan strävar aldrig med god dagsmedveten vilja mot de lägre eller primitivare formerna av tillvaro. Det ligger i alla jordiska människors natur, enligt deras plats i utvecklingen eller spiralkretsloppet, att sträva mot allt som de förnimmer vara av en högre och fullkomligare natur än deras egen. Ja, denna tendens är ju just kännetecknet på normalitet. Varje väsen som avviker härifrån är alltså ett onormalt väsen. Redan i detta faktum börjar humaniteten eller kärleken till nästan att kunna skönjas som den jordiska mänskighetens absolut högsta ideal och mål för sina framtidsdrömmar. Det är denna idealförnimmelse som i sin begynnande nebulosaliknande eller späda, dimlika form besjalar den jordiska människan som en längtan efter verklig "fred". Detta begär efter "fred" är ett begynnande klarläggande av alla religiösa mysteriers berättelse om paradisiska himlar och högre tillvaroformer. Denna "fred" är det absolut enda verkligt nödvändiga eller saliggörande idealet för jordmänskligheten av i dag. Det är i förhoppningen om att kunna tillägna sig denna "fred" som den jordiska mänskligheten av i dag för krig, gör revolutioner och inlåter sig i strider. Den lever ännu i tron på att den med vapenmakt eller genom bruk av "svärdet" eller praktiserandet av dödlig vedergällning kan skaffa sig tillträde till "humanitetens" paradiset.

20.9 *Med manifestationen av den dräpande principen skapar människan inte fred, utan helvete*

Det har ännu inte helt gått upp för den jordiska mänskligheten, att det "paradis" som upprätthålls i kraft av "svärdet" eller den dräpande principen inte är det "humanitetens" paradiset den söker. Det är inte den "fred" eller det idealtillstånd som mänskligheten i själva verket hungrar och törstar efter. Det är däremot ett krigets, brutalitetens eller den råa maktöverlägsenhetens paradiset, vilket i sin tur är detsamma som "Valhall", och det kan i dag för den framskridna, intellektuellt utvecklade, humana jordmänniskan endast betyda den diametrala motsatsen till "humanitetens" paradiset eller den absoluta "fred" hon söker. Men en motsats till "fredens" paradiset kan ju endast utgöra en enda sak, nämligen "helvete". Den dräpande principens "Valhall" kan alltså endast betyda helvete för alla intellektuellt utvecklade och humanitets- eller kulturälskande jordmänniskor. Att angreppsväsendenas mentalitet inte leder till fred, utan i stället absolut leder till dennas motsats, helvetet, blir desto tydligare som varje handling är orsak till en reaktion, som enligt lagen för rörelse förr eller senare

absolut måste återverka på sitt upphov. Att denna reaktion eller verkan måste vara av samma art eller natur som den handling som har utlöst den eller är dess orsak, blir ett faktum genom lagen för sådd och skörd, som ju gör det omöjligt att på något som helst sätt skörda annat än det man sår. Varje väsen som angriper ett annat väsen, "sår" alltså angrepp mot sig självt. Att ett väsen, som till följd av denna "säd" måste leva i en permanent förföljelse, leva i krig med sin omgivning och permanent måste skörda verkningarna av de angrepp som det utlöser mot nästan, absolut inte kan uppnå den "fred", den lycka eller det paradiset av humanitet och kärlek till nästan som det så innerligt önskar, är naturligtvis en självklarhet. Att väsendet tror att dess angrepp på omgivningen eller på nästan uteslutande är "rättvisa", är i "fredens" eller humanitetens tjänst, leder det inte närmare det önskade målet: "fredens paradiset", invigning eller kosmiskt medvetande, utan kommer i stället förr eller senare att avslöja för det att det är på väg mot de dräpande "gudarnas" hemvist, vilket i själva verket betyder de så kallade "djävlarernas" vistelseort, det ställe, det tillstånd, den upplevelseform som det mest av allt fruktar i den här världen.

20.10 *Angreppsväsendena och angreppsmentaliteten är kulturens och nästankärlekens värsta hinder*

Det är riktigt att "djävlar" i allmänhet betraktas som fantasifoster, men detta motsäger absolut inte att varje form av "angreppsmentalitet" uteslutande är vad alla mörka krafter är utrustade med. Utan att denna form av mentalitet utlöstes, skulle alla mörka makter i världen vara en omöjlighet. Eftersom "angreppsmentalitet" uteslutande är de mörka väsendenas eller makternas mentalitet, kan man i själva verket identifiera den som "djävulsmedvetande". Alla som uteslutande grundar sin tillvaro på manifestationen av denna mentalitet, är i verkligheten "djävlar". "Djävlar", "troll" eller andra mörka väsen eller makter blir alltså till verklighet i form av "angreppsväsen". Det är därför mycket viktigt för den moderna kulturskaparen eller fredsagitatorn samt för präster och överstepräster eller andra lärare i humanitetens och nästankärlekens tjänst, att de noga ser till att de befinner sig just på sina ideals säkra väg, så att de inte plötsligt en vacker dag upptäcker att de i själva verket är "fredens" och "humanitetens" största motståndare. Alla de väsen som med "angreppsmentalitet" tror sig kunna skapa den verkliga "freden" för sig själva och andra, måste alla utan undantag upptäcka att all deras stora strävan med "svärdet" eller "piskan" endast har varit ett hått och ett nedtrampande av allt "det goda" de i själva verket ville, och en segerrik och stark utlösning av allt "det onda" de inte ville. "Angreppsväsendena" och "angreppsmentaliteten" är således kulturens och nästankärlekens värsta hinder eller motstånd. "Angreppsmentaliteten" är ren medveten eller omedveten dyrkan av ofredens eller mörkrets makter, oavsett under vilken övertro eller under vilket kamouflage för "rättfärdighet" eller inbillad "kultur" den än må utlösas. Den utgör de mörkrets dödsbringande, stinkande dunster med vilka "den förlorade sonen" ersätter förlusten av sin gudasonliga himmelska strålgloria under passagen genom mörkrets eller helvetets regioner.

20.11 *Försvarsmentaliteten*

Att ett "angreppsväsen" också i någon mån besitter "försvarsmentalitet", är naturligtvis givet. Varje normalt väsen är alltid utrustat med de för sitt livsuppehälle nödvändiga "försvarsegenskaperna". Men det hindrar naturligtvis inte att dess "angreppsmentalitet" dominerar på ett visst stadium i utvecklingen eller kretsloppet. Efter hand tränas "försvarsmentaliteten" dock upp mer och mer, så att den inte bara utgör det som är nödvändigt för eget behov i självbevaringsdriften, utan också rent av utgör ett överskott som gör att väsendet känner ett behov eller begär att "försvara" andra. Det kan inte tolerera något som helst i riktning av vad det menar är "orättvisa". Det önskar försvara de svaga som inte själva kan försvara sig. Det hoppar i vattnet för att rädda en drunknande från drunkningsdöden, eller det springer in i ett brinnande

hus för att rädda individer eller saker från de förintande lågorna, även med fara för sitt eget liv. Det går med i frihetskamper och motståndsrörelser mot framstormande "herrefolk" eller väsen som har i sinnet att göra andra människor till slavar. Ja, dess försvarsmentalitet kan vara så dominerande att det också här ringaktar dödsfaran och vågar sitt liv för andra. Detta mentala tillstånd är verkligen större och fullkomligare än "angreppsmentaliteten". Det kan inte förnekas att det är uttryck för ett högre kultursteg att försvara svaga och hjälplösa mot starka och livsfarliga förföljande medväsen än det är att angripa, bryta ned och förstöra andra väsens liv och välfärd. I motsatt fall skulle ju all överhet eller allt polisväsen i de civiliserade staterna vara att betrakta som en "banditinstitution". Och det är väl det som en sådan institution minst av allt ska vara. Den är ju avsedd att vara just ett beskydd mot allt "banditväsen" eller de så kallade "förbrytelseerna".

En sådan institution får naturligtvis inte i något som helst fall grunda sig på "angreppsmentalitet". Det är riktigt att polisen måste företa razzior, måste anhålla misstänkta personer, måste anhålla "smugglare", "svartabörshajar", "rånare" eller andra överträdare av statens eller samhällets lagar, och att den mycket ofta och i särskilt besvärliga eller svårartade fall måste överrumpla individerna i fråga och med väpnad makt göra dessa anhållanden, som därigenom får ett sken av "överfall" eller "angrepp", men ett sådant angrepp kan i själva verket inte vara ett angrepp. Det är eller ska i varje fall endast vara en detalj i samhällets "försvar" mot lagöverträdarna eller "förbrytarna". Ett sådant anhållande är inte en personlig hämnadeakt, det är inte en "privat uppgörelse" mellan poliserna och de anhållna. Om de anhållna inte själva vore beväpnade och livsfarliga för polisen, utan godvilligt ville stå till svars för sina handlingar, skulle ju ett anhållande med hjälp av väpnad makt vara totalt uteslutet eller helt överflödigt. Polisens väpnade "angrepp" i form av ett anhållande skiljer sig således från ett vanligt "angrepp" på nästan genom att det är ett "angrepp" på "samhällsfiender". Men "samhällsfiender" eller "asociala" väsen är ju väsen som är underminerande och skadliga för det berörda samhällets normala liv. Dess mentala hälsa är således i fara. De nämnda "asociala" individerna är en sjukdom i samhällskroppen som skulle bringa dess normala liv helt ur kurs, göra den till en mental cancersvulst, om det inte fanns polis och rättsväsen. Polisens ingripande mot denna "cancersvulst" är visserligen ett "angrepp" på de "asociala" individerna eller "fridstörarna", men det är i övervägande grad ett livsbetingande "försvar" för samhällets mentala hälsa, det är ett beskydd av nästans liv och egendom. Det syftar till att upprätthålla "rättvisan". Det är ett "nödvärn" som skulle vara helt överflödigt, om inte individerna i fråga själva med sitt "asociala" eller "kriminella" beteende gjorde dess existens helt nödvändig.

20.12 *Polismaktens och rättsväsendets utövare använder samma metoder som förbrytarna*

Polisens "angrepp" på de "asociala" individerna är således dessa individers egen "karmautlösning". Om inte dessa individer vore "asociala" eller "kriminellt" sinnade mot samhället, vore en pest för den högre intellektuella kulturen, skulle de omöjligt kunna "angripas" av någon polismakt, eftersom en sådan ju i så fall skulle vara helt överflödigt och därmed sakna förutsättningar för att kunna existera. Polisens och överhetens "angrepp" på de "asociala" individerna kan alltså inte vara något absolut "angrepp", utan är endast en "biverkan" av de "asociala" individernas "angrepp" på samhället. Det är en reaktion som utlösts av "angriparna" själva. Det är således inte "polisen" som är dessa väsens "angripare", utan i stället individerna själva. Polisen utgör bara de "medier" eller redskap, genom vilka de "asociala" individerna eller "förbrytarna", om än helt omedvetet, verkställer "angrepp" på eller "förföljelse" av sig själva. Och ju mer "asocialt" eller livsfarligt och "kriminellt" dessa individer angriper samhället, desto livsfarligare iscensätter de polisens eller myndigheternas "angrepp" på dem själva. Därför finner vi också att polismaktens eller rättsväsendets utövare

använder samma metoder, mordvapen, batonger och revolverar etc. som "förbrytarna" själva använder. Och ju robustare och primitivare ett samhälle och dess "förbrytare" är, desto robustare och primitivare är också myndigheternas förhållningsregler gentemot dess "förbrytare" eller "asociala" element. De måste använda både "dödsstraff" och "tortyr", de måste använda skjutvapen och galgar, de måste använda list, makt, våld etc. Att de således måste använda samma metoder, medel och vapen som "förbrytarna", visar att det är "förbrytarnas" egna utlösta tankearter och egen atmosfär som verkar, men nu är det endast den skillnaden att de "asociala", mentala energierna har överförts till främmande hjärnor och genom dessa individers reaktion eller manifestation vänder tillbaka mot de ursprungliga upphoven, som därigenom blir föremål för sin egen "asociala" energiverkan, vilken nu kommer tillbaka och drabbar dem själva efter att på det sättet ha tillryggalagt ett kretslopp.

Men sådana återvändande energier är nu inte längre "asociala" eller "kriminella". Nu är de ett beskydd av samhällets struktur. Nu stänger dessa av "förbrytaren" utlösta "asociala" handlingar in "förbrytaren" själv eller den samhällsfarliga individen i en avspärrning (fängelse), så att han tills vidare inte kan besvära samhället. Och ju livsfarligare förbrytarens asociala handlingssätt har varit, desto livsfarligare blir hans inspärning eller de återvändande mörka energiernas reaktion för honom själv, ja, medför "straffarbete" eller rent av hans egen undergång i form av "avrättning". De energier han själv utsände som dödsenergier mot samhället är vid återkomsten till sitt upphov nu inte längre "asociala" eller livsfarliga för samhället, utan har i stället blivit livsfarliga eller underminerande för hans egen existens.

20.13 Energiernas kretslopp

Det är riktigt att "förbrytarna" inte vet att deras "straff" är deras egen personliga handling som har kommit tillbaka genom andra väsen (i detta fall polisen). Därför blir de bittra på polisen eller de väsen som har varit "medier" eller redskap för återförandet av energierna i kretsloppet. Och på så vis betingar lagen för energiernas kretslopp eller rörelse att alla levande väsens energiutlösningar, det vill säga reaktionen av tankar och handlingar som de har utlöst mot medväsendena, oundvikligen kommer tillbaka. Därigenom blir det omöjligt¹ för individen att i längden fortsätta att vara obekant med hur det känns att uppleva den ena eller den andra formen av obehag som han själv vanemässigt och omedvetet utlöser genom sitt dagliga uppträdande mot omgivningen. Det är detta återvändande av energierna eller reaktionerna av de handlingar som väsendet har begått som kallas "erfarenheter". Av erfarenheterna lär sig individen efter hand vad som är klokt eller oklokt med hänsyn till uppbyggnaden av sitt eget öde och med hänsyn till skapandet av verklig, sann lycka i tillvaron.

20.14 Livet består i att medväsendenas medvetandeenergier endast kan befordras genom oss och inte utanför oss

Vi har således här genom en kosmisk analys sett kärnprincipen i väsendenas dagliga ödesskapande. Vi har sett att individerna kunde angripa varandra och underminera varandras tillvaro. Men vi har också sett att denna underminerande tillvaroform enligt energiernas kretslopp eller lagen för rörelse visserligen kunde gå mot sitt mål, bli en förföljelse av ett tilltänkt väsen, men att den här oundvikligt glider utanför sitt upphovs kontroll och besätter eller behärskar sådana väsens hjärna och medvetande som har förmåga att sända dem tillbaka. Upphovet till dessa energier kan därför inte skydda sig mot detta återvändande av sina egna utsända energier. Dessa energier behärskas nu inte längre av hans egen, utan av andra väsens hjärnor och vilja. Dessa andra väsen förnimmer dessa energier som ett begär att binda och oskadliggöra deras upphov eller utsätta det för en eller annan obehaglig tendens, alltså precis samma begär som detta upphov hade gentemot den som var målet för utsändandet av energierna i fråga. Om det inte var just på det sättet, skulle det ju aldrig någonsin kunna

¹ "Omöjligt" är ändrat från "oundvikligt"

bli fråga om återgäldande, hat eller vrede, liksom det naturligtvis inte heller skulle kunna bli fråga om upplevelse av glädje och lycka eller ett fullkomligt öde, helt bortsett från att varje form av liv eller upplevelse skulle vara en total omöjlighet. Livet består ju i att medväsendenas medvetandeenergi endast kan befordras "genom" oss och inte "utanför" oss. Vad är vår tankefunktion annat än en förnimmelse av reaktionen av vårt eget väsens eller självs beröring med andra väsens liv och förnimmelse? Om vår tankeenergi inte kom i beröring med energi som utlösts av andra väsen eller andra upphov än vi själva, och de andra upphovens reaktion på detta inte vore en vändning tillbaka till oss själva av våra egna mot nästan utlösta energier, skulle det aldrig någonsin kunna uppstå någon upplevelse.

20.15 *Våra medväsens reaktioner mot oss är livets spegel*

Det visar sig således här att vårt liv uteslutande är upplevelsen av omgivningens eller medväsendenas återsändande av den tankeenergi som vi själva sänt ut mot dem i form av tillfredsställandet av våra högst olika normala eller onormala begär. Detta återsändande av våra egna utlösta energi- eller tankeformer är vårt "öde". Våra medväsens reaktion mot oss är livets spegel. I denna reaktion ser vi vårt verkliga andliga utseende, vår sanna kosmiska analys eller den absoluta sanningen om oss själva. Vi har alltså sett hur den gudomliga världsplanen befordrar utvecklingen av vår förmåga att uppleva vår omgivnings förnimmelse av vårt eget handlingssets behagliga eller obehagliga påverkan på den. Det är alltså maktpåliggande för Försynen eller upphovet bakom världsplanen att ge oss denna förmåga. I samma grad som vi saknar denna förmåga, måste vi vara okunniga om våra handlingars natur som behagliga eller obehagliga för vår omgivning. Och med denna okunnighet skulle vi ju vara utan den insikt bakom viljan som är nödvändig för att vi ska kunna "åsyfta" antingen det behagliga eller det obehagliga för vår omgivning eller vår nästa.

20.16 *Nyfikenhet skapar kunskap*

För att vi ska få en grund för styrningen av vår vilja, måste vi alltså ha kunskap. Men för att få kunskap måste vi utlösa handling. Den första formen av utlösning befordras därför nödvändigtvis av hungern efter kunskap. Denna hunger känner vi som den vanliga "nyfikenheten". Vi finner därför denna "nyfikenhet" redan hos djuren. Till och med korna på ången tittar mycket nyfiket och intresserat på ovanliga ting som sker omkring dem. Om dessa ting inte är av ett sådant slag att de skrämmer korna, försöker de till och med undersöka dem, lukta på dem och slicka på dem eller liknande. Härigenom gör de redan små erfarenheter, upptäcker ätliga eller icke ätliga ting eller ting som är behagliga eller välgörande, och ting som är smärtsamma eller dräpande. Väsendena utvecklar därigenom en kännedom, genom vilken de sedan kan styra och leda sin vilja, så att de kan tillägna sig förnimnelser av behag och undgå förnimnelser av obehag på dessa nyupptäckta områden. Men sedan de har gjort denna upptäckt, har ju nyfikenheten på området i fråga tillfredsställts. Den kan därför inte längre vara motiv för att de dras till detta område. Därefter sker närmandet därför endast på grund av väsendets kunskap om den behagsförnimmelse som det kan tillägna sig här, liksom dess fjärmande från området grundar sig på erfarenheten av den eventuella obehagsförnimmelse som det kan bli föremål för här. På det sättet börjar individen genom erfarenhetsskapandet få insikt i vad som är livsfrämjande och vad som är livsförstörande för det i dess dagliga liv.

20.17 *Det födda angreppsväsendet är endast besjälav sin egen självbevaringsdrift*

Att väsendet med all sin viljekraft söker närma sig de ting eller företeelser, genom vilka det vet att det kan uppleva behag och helst går utanför de ting som är obehagliga, är naturligtvis självklart. Det utvecklas härigenom tillfälligt till ett väsen som kulminerar i "själviskhet" eller "egoism". Det kan genom denna utvecklingsprocess

endast besjålas av sin egen "självbevarelse-drift". Denna utvecklingslinje kan således uteslutande utveckla väsendet till att till varje pris få sina begär efter det behagliga tillfredsställda, helt oberoende² av vad detta än må kosta dess omgivning eller nästa i fråga om obehag. Och vi har här det födda "angreppsväsendet". Det är ett sådant väsenstillstånd som ligger till grund för "djurriket".

Men eftersom det är ett faktum att det finns väsen som varken "angriper" andra väsen eller försöker få sina egna begär tillfredsställda på andra väsens bekostnad, är det också ett faktum att det levande väsendet rymmer långt djupare själsliga möjligheter än detta att kunna upprätthålla sitt eget välbefinnande på andra väsens bekostnad. Men därigenom blir det ju ytterligare ett faktum att karmalagen måste vara av en i motsvarande grad djupare natur än den ögonblickliga, direkta, yttre fysiskt reagerande. I motsatt fall skulle "egoismen" och därmed krigets eller "angreppets" kulmination vara höjdpunkten av all mänsklig utveckling, andlig storhet, intellektualitet och kultur, vilket visar sig inte vara fallet. Ja, faktum visar ju att denna sida av livet eller det levande väsendet redan i årtusenden har förkunnats som väsendets "lägre" eller "syndiga" natur, liksom man har tillrätt utvecklingen av en "högre" natur.

20.18 *Det finns ett högre steg än det rent egoistiska*

Hur yttrar sig då denna "högre" natur i det levande väsendets mentalitet? Den yttrar sig i att det i vederbörande väsen börjar visa sig en förmåga, genom vilken det förnimer andra väsens upplevelser av obehag, vilket ju är helt omöjligt hos det förstnämnda kulminerande "angreppsväsendet". Detta väsen kan endast förnimma de obehagligheter som kommer till uttryck i dess egen mentalitet och organism. Det är därför som det så hänsynslöst kan leva på andra väsens bekostnad. Ja, det vet naturligtvis teoretiskt att den lemlästning eller det lidande som det utsätter andra väsen för, av dessa förnims som smärta och lidande, varför det ibland till och med kan använda denna kunskap som grund för att tillfredsställa sitt hämndbegär eller sina egoistiska begär, men det har ingen som helst djupare själslig förnimmelse av hur "ont" eller obehagligt lidandet kan vara för den som utsätts för det. Detta ger sig till känna genom att det kan "nännas" att utsätta andra väsen för smärta eller lidande. Eftersom det samtidigt finns väsen som absolut inte kan "nännas" att vålla andra väsen den omtalade smärtan och lidandet, ser vi här en skillnad i individernas förnimmelsemässiga inställning till omgivningen. Det finns alltså en skillnad i förmågan att "nännas". Inte alla individer kan således "nännas" att utlösa samma lidande och smärta mot sin nästa. De står här på högst olika steg. En del väsen är mycket hämndgiriga, kalla och hjärtlösa mot sin nästa, medan andra i högre eller lägre grad hellre själva vill lida än att andra ska lida. Det blir därigenom ett faktum att det finns ett högre steg än det rent "egoistiska".

Men hur har då detta högre steg blivit till? Vad är det för en förmåga som får individerna att hellre själva lida än bli orsak till andras lidande? Och betyder då inte denna förmåga undergång för vederbörande individ själv? Den åstadkommer i sin yttersta konsekvens precis raka motsatsen till "egoistens" manifestationsform. Medan "egoisten" i värsta fall hänsynslöst offerar andras liv för att rädda sitt eget, offerar det osjälviska väsendet hellre sitt eget liv än andras, om det därmed kan befria andra från olycka och lidande. Vi står således här inför två särskilda väsenstyper. Den sistnämnda dokumenterar som faktum orubbligt sig själv som den högsta i utvecklingen, eftersom den obestridligt är den senaste, och utgör den idealtyp som är all nutida högsta idealism och morals stora framtida mål, medan den andra typen i allt övervägande grad representerar samhällets "undre värld" eller de "asociala" elementen bakom fångelsernas eller fångvårdsanstaltens murar. Glanstiden för sådana väsens egoism som allmänt erkänd idealism är ett för länge sedan utlevt stadium i jordmänsklighetens historia, som i dag endast utgör en myt om forna tiders barbari

² "Oberoende" är ändrat från "beroende"

och hedniska gudsdyrkan och slavtillvaro eller brutala förtryck genom den starkares makt, och där begreppet ”rätt” ännu var något obegripligt bortom den mentala horisonten.

Utvecklingen eller världsplanen har alltså här visat att den har ett helt annat syfte med det levande väsendet än att endast göra det till en kulminerande ”egoist”, till blott ett ”djuriskt” väsen som endast lever för sitt eget intresses skull.

20.19 *Det finns en annan erfarenhetsupplevelse än den rent fysiska*

Hur bär sig då världsplanens upphov åt för att förvandla ”egoisten” till ett ”osjälviskt” eller ”kärleksfullt” väsen? En annan erfarenhetsupplevelse måste nödvändigtvis ske än den tidigare beskrivna fysiska, där väsendet ögonblickligen och direkt konstaterar reaktionerna av sitt förhållande till omgivningen eller materierna. Det måste finnas en dold horisont där det utlöses andra realiteter än just de som är synliga på den yttre fysiska ytan. Här på denna yta ser väsendet med lätthet allt som är ögonblickligt och direkt behagligt för dess sinnen och därmed för dess tillfälliga existens. Men det ser inte om detta skapande av behag för dess nuvarande existens möjligen skulle ha en efterföljande verkan som kanske var allt annat än behaglig för en senare existens. Det kan nämligen inte följa reaktionerna längre än där de ännu förekommer på det fysiska planet, och ser därför alls inte vad dessa reaktioner åstadkommer på det andliga planet. Om ”bärsärken” slog ihjäl en annan människa, var han en hjälte och hedrades som aspirant till gudarnas hem Valhall med dess materialistiska härligheter. Hans mordiska handling skaffade honom således ögonblickligen och direkt beundran och åtföljande behagsförnimmelser. Om en nutida affärsman gör en ”god affär”, det vill säga säljer en sak för ett pris som ligger svindlande högt över föremålets sanna värde, och han därigenom har tillägnat sig ett värde eller en rikedom som han i verkligheten alls inte har presterat något för, förnimmer han det som ett strålande direkt behag. Ingen av dessa två personer, bärsärken och affärsmannen, mördaren och bedragaren, ser annat än just den behagsförnimmelser som berör dem själva. Det obehag som deras handlingssätt vållat offren, ser eller förnimmer de inte alls. Och de kan ju omöjligt uppleva en sådan handling på annat sätt än som storartad eller strålande, eftersom den gav dem behagsförnimmelser och därmed en viss form av glädje över att vara till.

Om vederbörande individers handlingssätt inte hade några som helst verkningar, skulle de heller aldrig någonsin komma att uppleva något annat än just den behagsförnimmelser som de så energiskt hade tillägnat sig på sin nästas bekostnad. Hur skulle väl sådana väsen fås att uppleva något i riktning mot att ”ångra” ett sådant handlingssätt? Hur skulle de bringas att utgöra väsen som inte längre kan nännas att manifesteras mord, bedrägeri eller liknande mot sin nästa? De levande väsendena måste ju fortsätta att vara ”djur”. Är det inte just denna bristande förmåga att uppleva andras obehagsförnimmelser som skiljer ”djuret” från den absolut ”fullkomliga människan” eller en Kristus? Har tigern någon som helst förutsättning att kunna känna medlidande med det levande väsen som blivit dess offer eller byte? Har hajen eller krokodilen några som helst samvetsbetänkligheter gentemot den människa i vars kött de eventuellt sätter sina skarpa, dödsbringande tänder? Är det inte just med strålande välbehag och glupskheter som de biter?

20.20 *Djuret kan inte ”synda”, det är det kulminerande angreppsväsendet*

Men om dessa väsen inte på något vis har sinnen eller förmågor, genom vilka de kan känna ”medlidande” med andra väsen, i synnerhet inte med de väsen som är deras offer, kan deras handlingssätt ju omöjligt vara ”syndigt”. Att det inte är syndigt, blir ett faktum genom den omständigheten att dessa djur skulle dö, om de hade ett sådant ”medlidande” och inte kunde ”nännas” att döda. I deras nuvarande framträdande är det en livsbetingelse för dessa väsen att få sin hunger efter kött eller animalisk föda stillad. Det femte budet, ”Du skall inte dräpa”, kan alltså inte ha någon som helst

betydelse här – om väsendet följde detta bud, skulle det ju betyda att det därmed dödade sig självt. Och att döda sig själv är som bekant också en överträdelse av det femte budet. Vi står alltså här inför det kulminerande eller totala ”angreppsväsendet”. Det lever således i en medvetandesfär där det är en livsbetingelse att döda. Detta innebär alltså att man här uppfyller livet genom att mörda. Man är helt utanför den mentala sfär där de moraliska lagarna förkunnas som ”kärlek till nästan”. Genom att se på djurens liv, ser vi in i en värld där uppfyllelsen av det som förkunnas för människorna som livsbetingande moral skulle vara rena giftet, ja, rent av vara ett ”helvete”, om den praktiserades. Dock ser vi inom djurens sexuella liv och i förhållandet till deras avkomma en viss form av ”medkänsla”, som yttrar sig som beskydd av den äkta maken eller maken och avkomman och sammanhållning i självbevarelsedriften.

Vad gäller ”medkänsla” inom de utanförliggande områdena, är ”djuret” i dess vildaste och mest rovlystna natur helt immunt. Det lever i kontakt med sin naturs lagar. Det kan av naturen inte ”synda” och kan därför inte heller få något att ”beklaga” eller ”ångra”. Angrepp, krig, mord och dråp betyder dagligt liv och välbefinnande för detta väsen. Det utgör ”krigaren” i den renodlade form som är i kontakt med ”Guds vilja”.

20.21 *De jordiska människorna befinner sig på ett stadium mellan det angripande och dräpande rovdjuret och det helt osjälviska kristusväsendet*

Men den jordiska människan då, är hon som ”angripare”, som ”krigare”, lika högt i kontakt med den gudomliga viljan? Kan detta väsen på samma sätt angripa och föra krig utan att ”synda”? Kan hon mörda och döda andra levande väsen och sedan vara i en lika fullkomlig kontakt med den gudomliga högsta viljan? Nej, det kan hon inte. Hon representerar ett stadium eller ett mentalt tillstånd där hon i högre eller lägre grad får ”samvetsqual” för sitt handlings sätt, råkar ut för kriser där hon ”beklagas” eller ”ångras” sitt handlings sätt, liksom hon ju också tillsammans med andra individer i den flock eller det samhälle hon tillhör, är underkastad trycket av moraliska lagar och föreskrifter från individer som för länge sedan har upphört att döda eller förfölja de levande medväsendena, eftersom de ”älskar sin nästa som sig själva”. Ett sådant väsen har vi till exempel i världsåterlösaren Kristus. Den jordiska människan befinner sig alltså på ett stadium mellan det angripande och dräpande ”rovdjuret” och det helt osjälviska ”kristusväsendet”. Hon har således utomordentligt stora möjligheter att få kännedom om sin egen mentala bana eller att se eller iaktta sitt eget framträdande i förhållande till dessa två ytterpoler av mentalitet. Och denna betraktelse eller iakttagelse visar, att hon själv har en förmåga att ”älska” andra väsen (väsen utanför fortplantningsområdet), som ”rovdjuret” inte har. Men samma iakttagelse visar också, att denna förmåga eventuellt inte alls är så total eller omfattande som den som världsåterlösaren lade i dagen som sitt eget väsen. Hon kommer då att utifrån detta faktum se, att ”djuret” är ett väsen som är fattigare på ”medkänsla” för ”nästan” än hon själv. Därför måste hon betrakta djurets ”stadium” som ett ”lägre” stadium, mentalt sett. Eftersom världsåterlösaren har rikare förmåga vad gäller medkänsla med ”nästan” än den jordiska människan, torde hon oundvikligen komma att betrakta hans mentala stadium som ett ”högre” stadium. Denna betraktelse eller bedömning är ju orubblig på grund av skillnaden i förmåga mellan henne själv och ”djuret” samt Kristus eller världsåterlösaren. Den jordiska människan står således här mellan två mentala ytterpunkter. Den ena punkten utgör minimum, och den andra utgör maximum av vad hon har förmåga att iaktta av ”kärlek till sin nästa”. Att världsåterlösarens väsen och bud har blivit det livsbetingande, moraliska idealet för den jordiska människan, blir här självklart. Eftersom ”förmågan till nästankärlek” endast är en latent företeelse i ”djuret”, men är mer framskriden hos den vanliga jordiska människan, och ännu mer framskriden hos världsåterlösaren, blir det därmed ett faktum att den är under utveckling i den jordiska människan. Men om den är under utveckling, är det ju denna utveckling som är uttryck för den gudomliga

viljan med hänsyn till den jordiska människan. Att motarbeta "kärleken till nästan", är alltså detsamma som att vara emot "Guds vilja" på det jordmänniska planet, liksom detta att vara i kontakt med kärleken till nästan är att vara i kontakt med den gudomliga viljan på detta plan. Att vara emot Guds vilja betecknas av mänskligheten själv som "omoraliskt", liksom det betraktas som "moraliskt" att vara med denna "vilja".

20.22 *Att man är en jordisk människa, betyder inte att man inte längre i något som helst avseende är ett djur*

Vi är således här vid två mentala ytterpoler, efter vilka all moral inom den jordiska mänskligheten bestäms. Ju mer ett väsens handlingsätt liknar "djurets", desto mer bedöms väsendet som "primitivt" och "omoraliskt", medan det bedöms som "moraliskt", "intellektuellt" eller "humant" ju mer dess handlingsätt liknar världsåterlösarens. Denna konklusion är alltså orubblig och oberoende av om man tillhör en religiös sekt eller är "irreligiös", är "materialist", är icke-troende. Ens handlingar röjer således ett bestämt moraliskt steg. Ju mer dessa handlingar är till den dräpande principens förmån, desto mer "djuriska" eller "primitiva" kan deras upphov orubbligt bekräftas vara. Och vi kan därför i själva verket vid sidan av alla religiösa dogmer eller gällande juridiska lagar i dag korrekt bedöma ett väsens moral efter livets egen direkta struktur. När vi därför framför oss har ett "angrepps väsen", ett väsen som i stor utsträckning och utan "samvetsförebräelser" eller "ånger" kan stjäla från och plundra andra väsen, begå rånmord och terror för att få sin vilja eller sina begär tillfredsställda, är det lätt att se att en stor del av ett sådant väsens mentalitet ännu alls inte har påverkats av någon utveckling. Den är ännu ett helt oberört uttryck för "djurisk" mentalitet. Att detta väsen visserligen också har ett område av sin mentalitet, där utvecklingen har satt sin prägel och genom vilket det kan hysa mildare känslor för väsen som är till fördel för dess eget intresse, är naturligtvis en självklarhet – vad skulle annars vara orsaken till att ett sådant väsen nu framträder i en jordmännisk organism och har epitetet "jordisk människa"?

Att man är en "jordisk människa", betyder alltså inte att man inte längre i något som helst avseende är ett "djur". Man är i själva verket ännu ett "djur" i samma grad som man saknar medkänsla med sin "nästa" och skoningslöst armbågar sig fram på hennes bekostnad. Men eftersom den jordiska människan skiljer sig från "rovdjuret" just genom att hon har ett medvetandefält som kan rymma "medkänsla" med andra väsen, och denna "medkänsla" kan vara så stark att den inte ens kan hämmas i situationer där den utlöses på bekostnad av sitt upphovs liv och välbefinnande, och därför helt liknar världsåterlösarens, kan vi inte komma ifrån att det bakom de yttre, synliga, materiella eller fysiska rörelserna finns dolda krafter som underminerar "djurets" tillstånd och därigenom omskapar "djuret" till "människa". I denna omskapelse har en del väsen nått längre än andra väsen. De befinner sig således alla på ett eller annat ställe i en skala som sträcker sig från "rovdjursmentaliteten" till "kristusmentaliteten". Och denna omskapelse visar sig alltså i form av en ökande "medkänsla" med "nästan" eller omgivningen.

20.23 *Medan de mer primitiva människorna är besjälade av den starkares rätt, börjar den moraliska rätten i dag tona fram i en del människors medvetande som rättfärdighet*

Denna "medkänsla" kan absolut inte vara något som kan uppstå eller uteslutande grunda sig på den yttre materiella eller fysiska uppfattningen, för som vi redan tidigare har berört, är det i nästan alla fysiska situationer till synes det mest logiska att egoistiskt armbåga sig fram och röja alla andra väsen ur vägen där de är ett hinder för tillfredsställelsen av våra begär. När individen inte desto mindre mycket ofta går emot att på detta sätt direkt armbåga sig fram, är det inte enbart därför att han är rädd för de juridiska lagarna, det är inte heller enbart av religiösa skäl – där individen

håller sina djuriska egenskaper i schack endast av dessa skäl, är det ju inte av "kärlek till nästan", utan i stället i allra högsta grad av kärlek till sig själv. I båda dessa fall har han ju stor lust att förvärva tillgångarna på sin "nästas" bekostnad, men han vet att när han gör det och ger efter för sin vilja, kommer han kanske i "fängelse" eller drabbas av andra former av juridiska obehagligheter. I detta fall ger han således avkall på tillfredsställandet av sitt begär – inte för att förskona sin "nästa" från de obehagligheter som detta tillfredsställande skulle ha vållat denne, utan endast för att skydda sig själv mot de juridiska obehagligheter som detta tillfredsställande skulle ha vållat honom själv.

Detsamma gör sig gällande om det endast är av religiösa skäl som individen inte armbågar sig fram på sin "nästas" bekostnad. Här är det de med detta tillfredsställande förenade religiösa "straffen", nämligen "förbannelse" och "nedfart till helvetet" eller andra religiösa, våldsamma upplevelser som avskräcker honom från att leva högt på sin "nästas" bekostnad.

Det finns således ett mentalt område inom vilket det är fruktan för straff som avhåller individen från att överträda de juridiska lagarna eller lagarna för den begynnande kärleken till nästan. Men eftersom det finns ett annat område inom den jordmänniska mentaliteten, där det inte är rädslan för de juridiska lagarna som avhåller individerna från att överträda dem, utan en helt annan faktor, nämligen att de rätt och slätt inte "nänns" skada sin nästa eller utsätta denna för obehagligheter, utan hellre själva vill ta dem på sig om de därmed kan gagna denna nästa, är det därmed ett faktum att individernas mentala och fysiska inställning helt förändras. I dessa "kärleksfulla" väsen kan vi börja se en helt annan mental sfär än den som våra så kallade "hedniska" förfäder var besjälade av. Medan dessa förfäder levde i en "bärsärkamoral" eller "vikingamoral", vars fasta punkt var "den starkares rätt", och där "makten" således var den enda form av "rätt" eller "rättfärdighet" man kände till, och den verkliga "moraliska rätten" eller "rättfärdigheten", som ju i sig själv är helt oberoende av "makt", var något helt okänt och totalt obegripligt, är det just denna moraliska eller "absoluta rätt" som i dag mer och mer tonar fram i människornas uppfattning som den enda, "absoluta rättfärdigheten". Vi står alltså här inför två slags människor, nämligen de primitiva väsen som i dag ännu i övervägande grad besjålades av "bärsärka-" eller "vikingamoralen", vilken ger den överlägsne eller den starkaste "rätt" helt oberoende av verklig eller absolut "rättfärdighet", samt de som i övervägande grad inte "nänns" använda denna "rätt", även om de är starkast eller sitter inne med "makten". De förstnämnda väsendenas egoistiska eller själviska moral och hållning gentemot nästan hämmas endast av de i dag uppsatta juridiska lagarna. I alla situationer där de ser sig kunna kringgå dessa lagar för att tillskansa sig förmåner på sin nästas bekostnad, gör de det utan några som helst skrupler. Ja, deras djuriska natur är i värsta fall sådan, att de till och med sätter sig upp mot dessa lagar och öppet överträder dem. Och vi får då här det mentala område i det moderna samhället som vi kallar "förbrytarvärlden" eller samhällets "undre värld". Det är härifrån som alla de så kallade "gangstrarna", liksom de stora "politiska förbrytarna" eller individerna, kommer som med genial, djurisk mentalitet tvingar sig fram till "diktatoriska" maktpositioner, och såsom auktoriserade "ledare" eller "diktatorer" har fört hela folkslag eller världsriken till överfall på andra folk eller nationer, och därmed varit de "frön" som möjliggjorde de stora skräckscenarier som just har kulminerat i det bloddrypande ragnarök eller världsdrama som tills vidare slutade med "atombomben", men som ännu inte har gett människorna vare sig trygghet eller verklig "fred".

20.24 *Alla krig i världen är mentala vulkaner*

Under den moderna civilisationens eller den så kallade "kristna kulturens" yta förekommer det alltså en ganska framträdande "undre värld", som ibland kan sända sina glödande, primitiva, allt förgörande krafter upp genom kulturens ännu tunna skorpa och visa sig som livsfarliga eller olycksbringande vulkaner på kulturens yta och helt

överösa denna med hatets, maktbegärets och girighetens svarta, osande och kvävande lavaströmmar. Det är denna sida hos den "undre världen" som ännu är så farlig för all verklig kulturskapelse av i dag. Det är inte den lilla vanliga tjuven eller rånmördaren som är kulturens eller civilisationens värsta fiende eller "fiende nr 1", utan i stället de som kan kamouflera sina rövaraktiga eller rånmordsbenägna och människofientliga talanger, begär och anlag med en sådan genialitet, att de rent av själva tror på eller uppfattar detta mentala tillstånd som högsta "moral" eller "idealism". Härigenom får de nästan obegränsad kraft att förföra alla folk eller stater, som ännu inte är befästa i en framskriden kultur, och göra dem till "banditsamhällen" inom nationernas ramar.

Alla krig i världen är alltså mentala vulkaner som genom förbrytargenier banar sig väg upp genom kulturens och humanitetens ännu tunna yta och här skapar sina väldiga kratrar. Där tidigare mentala, industriella och kulturella verksamheter blomstrade och sände sina sköna frukter över hela jorden, och miljontals människor levde förhållandevis lyckligt med sina familjer, släktingar, sina äkta makar, barn och andra individer som för dem var dyrbara, ser vi i dag endast resultat av mentala "atombomber", som i form av krigspropagandister, "diktatorer" och "ledare" lyckades komma upp på den jordmänniska mentala ytan och där utlösa sina explosioner och sprängningar i den begynnande, späda humana kulturen. Ja, så verkningsfull var denna mentala "atomsprängning", att den skapade djupa revor och sprickor ända in i de kristna prästernas och översteprästernas mentalitet. Vi fick därför se den sällsyntheten att dessa väsen, som var invigda till att tala om för människorna att man ska "sticka tillbaka sitt svärd, ty alla som dräper med svärd skall dödas med svärd", började välsigna de många gånger värre mordvapnen, stridsvagnarna, slagskeppen och bombplanen, ja, till och med själva ibland stod med dolda mordvapen under sina prästerliga ornat, denna upphöjda klädsel, symbolen för deras gärningars helighet och gudomliga renhet i avskaffandet av den dräpande principen eller hatet och mordandet. De mentala atombomberna i civilisationens eller kulturens undre värld kan sannerligen mäta sig med de nyuppfunna, moderna, tekniska. Vad återstår nu där de tidigare så stora diktatorerna briljerade och med parader och processioner fick folken att frossa i självförgudning och herrefolksdrömmar? Finns det annat än människovrak i ruinhögar och i en atmosfär av dödsbringande banditväsen, rånmord, våldtäkt eller amoralitet och förnedring av allehanda slag? Nej, de mentala atombombernas kratrar eller sår är lika dödsbringande radioaktiva inom sitt område som deras fysiska, tekniska motsvarigheter är inom det fysiska området.

Vi har alltså här mänsklighetens första mentala sfär i själva sin kulmination. Den är ett absolut "ont" för den jordiska mänsklighet som för länge sedan mättats av denna kulmination och nu endast hungrar efter dess motsats, nämligen "rätten" och därmed den sanna "rättfärdigheten", som i sig själv är kulminationen av humanitet eller kärlek till nästan.

20.25 Väsen som hellre själva vill lida än att andra ska lida

Den här skildrade mentala sfären är alltså källan till all "angreppsmentalitet" och därmed källan till allt "krig" i världen, såväl mellan stater som mellan de enskilda individerna. Det är denna mentala sfär som förekommer under begreppet "det onda". Medan denna mentala form är helt naturlig hos djuret, är den alltså "av ondo" för den jordiska människan och hämmar hennes framträdande som "människa".

Men förutom dessa väsen finns det, som vi tidigare nämnde, också en annan kategori väsen, nämligen de väsen som "inte nämns" göra sin nästa illa. Dessa väsen befinner sig alltså på ett längre framskridet stadium i den mentala utvecklingen än de förstnämnda väsendena. De har utvecklat sin förmåga till "medlidande". De kan förnimma å sin nästas vägnar. Hennes lidanden, hennes bekymmer och sorger kan i högre eller lägre grad göra dem bedrövade eller "medkännande". De kan alls inte, som den första kategorins väsen, vara helt ligkiltiga eller okänsliga inför sin nästas öde. De

är i högre eller lägre grad beredda att våga sitt liv, om de därmed kan beskydda eller hjälpa nästan och befria henne från obehagligheter. Och det är därför som dessa väsen inte heller är fria från "krigets" sfär. Men dessa väsen blir ju deltagare i krig under en helt annan förutsättning än den förstnämnda kategorin. Medan denna är själva den utlösande orsaken till kriget på grund av sitt "angreppsmedvetande", deltar den sistnämnda kategorin i kriget endast för att "försvara" eller "befria" den angripna parten mot de obehagligheter som angreppet vållar. Och denna mentala inställning avviker alltså från "angreppsmedvetandet" genom att den utgör "försvarsmedvetande". Skillnaden mellan dessa två mentala tillstånd är, att medan motivet för "angreppsmedvetande" är hänsynslös "själviskhet" eller "egoism" eller begäret efter sin nästas tillgångar, är motivet för "försvarsmedvetande" osjälviskhet gentemot nästan eller ett behov att skydda henne mot orättfärdighet eller "angreppsväsendenas" överfall. Det är således en begynnande kärlek till nästan som här visar sig.

20.26 *När försvaret är ett nödvärn, är det ett led i den nödvändiga självbevarelsedriften*

Bakom "försvarsmentaliteten" är motivet alltså i själva verket helt "osjälviskt", till och med om det är individen själv som är den överfallne eller angripne och "försvaret" endast gäller honom själv, för i detta sistnämnda fall blir "försvaret" ett "nödvärn" och är då ett led i den nödvändiga självbevarelsedriften. Och allt som blir identiskt med det absolut livsbetingande "nödvärnet" för individens existens kan omöjligt vara identiskt med "själviskhet" eller "egoism". Det är inte "egoism" att man begär sin rätt att leva. "Egoism" uppstår först där man på sin nästas bekostnad begär ting som är helt överflödiga eller inte nödvändiga för ens existens eller möjlighet att leva. Ett "försvar" som utgör ett "nödvärn" inför en absolut livsfarlig fiende kan inte betecknas som "själviskhet". Det är uttryck för en naturlig rätt till livet, ett hävdande av artens fortbestånd, och kan således endast förekomma där detta fortbestånd är i fara. Om ett försvar "fortsätter" där detta fortbestånd inte är i fara, blir det inte längre ett "försvar", utan en " förföljelse" och därmed ett angrepp på nästan. Det gäller därför att noga se upp här. Ett "försvar" kan mycket lätt och omärkligt övergå till att bli ett angrepp och är då inte längre någon "osjälvisk" företeelse, utan i stället i allra högsta grad dominerande "egoism" eller "själviskhet".

20.27 *Försvarsmentaliteten är av en ädlare karaktär än angreppsmentaliteten*

Där ett väsens motstånd mot ett medväsen utgör ett "livsbetingande nödvärn", är väsendet ett "försvarsväsen". Sådana väsen utgör krigets "andra" part. Utan denna part kan "krig" inte manifesteras. Men det är alltså inte denna part som är "krigets" orsak – orsaken kan aldrig ligga någon annanstans än hos "angriparen". När "försvarsmentaliteten" således är "kärlek till nästan" eller "osjälviskhet", är den av en ädlare karaktär än "angreppsmentaliteten". Men eftersom den använder samma vapen, samma krigsredskap, och har samma vrede som "angreppsväsendena", har man kallat denna vrede för "helig vrede" eller "rättfärdig harm", liksom varje krig sett utifrån "försvararens" sida är "heligt" och dess domän betecknas som "ärans mark". Och härmed har vi nått fram till de två former av mentalt tillstånd, vilkas reaktion i dag utgör den jordiska mänsklighetens öde. Och där endast dessa två former av medvetande eller mentalt tillstånd finns, finns "kriget" eller "ofreden". Här är livets smältdegel. Om inte en ny mental förvandling skedde, skulle det aldrig någonsin kunna bli "fred" i världen. Men ut ur smältdegelns lågor, ut ur krigets fador, skrik och plågor föds en tilltagande längtan efter en motsats till kriget, nämligen en absolut och "bestående fred".

20.28 *Den nya medvetandeformen är kärlek till alla väsen*

"Angrepps-" och "försvarsmentalitet" räcker alltså inte. Dessa båda mentala tillstånd är inte uppfyllelsen av livet eller dess syfte. Men just på grundval av reaktionerna av

dess båda mentala inställningar uppstår det en helt ny medvetandeform eller ett helt nytt mentalt tillstånd, ett tillstånd som i sig självt varken utgör "angrepp" eller "försvar", men däremot en innerlig "kärlek" till alla väsen oberoende av dessa väsens eventuellt gynnsamma eller ogynnsamma, primitiva eller intellektuella, framträdande. Väsen med denna mentala inställning hyllar inte medväsendena för deras mörka handlingar, men de känner ett ökat medlidande med dessa mörka väsen, eftersom de känner det olyckliga tillstånd som dessa väsen med sitt primitiva eller så kallade "kriminella" beteende är i färd med att åstadkomma för sig själva. De "dömer" således aldrig någon till "straff", "mörker" eller "lidande". De är i bästa fall helt fria från hämndkänsla. De är i tilltagande grad besjälade av tanken att kan man inte göra gott för ett väsen, så ska man i varje fall aldrig göra det något ont. De utstrålar således endast "kärlek" och låter sin själs värmande ljus lysa i kapp med solens på "onda" och "goda", på "rättfärdiga" och "orättfärdiga". Med andra ord, de är liksom solen allt omfamnande, de är "Guds avbild, lika honom". I sanning, de är "freden".

Men hur går det då till när väsendenas mentalitet till sist får en sådan form att de varken "angriper" eller "försvarar", utan utstrålar sympati eller kärlek till allt? Ja, här måste vi se tillbaka på hur detta mentala tillstånd blev till. Vi har redan sett att de levande väsendenas första mentala stadium är ett "angreppsstadium", är domän för alla slags yttringar av den starkares rätt. Att en sådan zon förutsätter att livets högsta ideal måste vara angrepp, eftersom man ju här inte på något annat sätt kan dokumentera eller hävda sig som den starkaste, är självklart. Likaså har vi sett att den en gång uppnådda eller vedertagna starkares rätt omöjligt kunde bevaras annat än genom försvar. Men en tillvaroform i vilken väsendena måste leva i "angrepp" och "försvar", är inte "fred". Den är däremot "krig" och skulle aldrig någonsin kunna bli annat, om den inte resulterade i just en ny faktor, nämligen "lidandet" och "erfarenheten", som i sin tur blir till "intelligens" och "medkänsla" eller "medlidande". "Medkänsla" eller "medlidande" är i sin tur detsamma som "kärlek" eller uppfyllelsen av livslagen för det fullkomliga eller färdiga väsendet, väsendet som "Guds avbild".

Väsendena i "försvarszonen" ligger alltså närmare det fullkomliga stadiet än väsendena i "angrepps-zonen", eftersom de redan har börjat påverkas av "erfarenheten" och "lidandet". Det är också därför som vi här finner att "försvararnas" objekt inte alltid utgörs av deras egna "fiender", utan i stället av väsen som "angriper" deras vänner och anhöriga, ja, ibland behöver det alls inte vara anhöriga, utan helt främmande människor som individer från "försvarszonen" "försvarar". Och i ett sådant "försvar" ser vi den begynnande "kärleken till nästan", men den förekommer här närmast som ett begynnande "sinne för rättvisa". Man förnimmer att "angreppet" eller "överfallet" är orättfärdigt och ingriper därför genom att hjälpa. Men även om "försvarsväsendena" har nått längre i utvecklingen än "angreppsväsendena", betyder det naturligtvis inte att de i alla situationer är helt fria från "angreppsmentalitet", liksom inte heller "angreppsväsendena" alla kan anses vara helt utan "försvarsmedvetande", men detta är bara inte allmänt eller bärande här i "angrepps-zonen", såsom fallet är med det i "försvarszonen", liksom "försvarsmedvetandet" ju inte är allmänt eller bärande i "angrepps-zonen". Med dessa båda gruppers väsen har vi här den fullständiga bilden av den jordiska mänsklighetens nuvarande förhärskande psyke. Detta är således en blandning av angrepps- och försvarsmentalitet, och väsendena befinner sig i ett permanent krig, som ibland slår ut i ljusan låga och skapar väldiga, mentala vulkaner i form av de så kallade "krigen" eller "världskrigen", där miljontals människor dödas och andra miljoner lemlästas till hjälplösa invalider för hela livet, och åter andra miljoner går under i sorg och förtvivlan, armod, medellöshet, livsleda och självmord. Detta är "angrepps-" och "försvarsmentalitetens" direkt fysiska, synliga reaktion. Att denna reaktion måste skapa längtan efter en bättre form av tillvaro, en bättre samhällsordning, ja, kort sagt, efter allt som kan skapa den bestående, absoluta "freden", det vill säga "trygghet" i och beskydd av glädjen över att vara

till, visar sig här vara självklart.

20.29 *Ett väsen kan inte på grund av hot och straff lägga en aln till sin växt*

Men hur ska man få "angrepps-" och "försvarsväsen" att upphöra med att vara "angrepps-" och "försvarsväsen"? Detta låter sig omöjligt göras genom diktatur eller juridiska lagar. Dessa företeelser är ju endast "spärranordningar", är ett slags "tagg-tråd", ett slags "mur" eller "inhägnad" till skydd mot djungelns vilda djur, men de förändrar inte djuren. Tigern fortsätter att vara "rovdjur", och ormen fortsätter att vara "giftig". Om man är ett "angreppsväsen", måste man leva sitt liv som "angreppsväsen", liksom ett "försvarsväsen" ju måste leva sitt liv som ett "försvarsväsen". Det är en natur i var och en av de båda väsensarterna som inte endast är en viljeakt, vilken kan ledas och skrämmas genom hot och straff. I så fall skulle en "kriminell undre värld" ju vara helt omöjlig i det moderna civiliserade samhället. Nej, man lägger inte plötsligt en aln till ett väsens växt genom att prygla det eller genom att hota det med död och olyckor. Om företeelserna endast vore en viljeakt, skulle den jordiska mänsklighetens liv redan för hundratusen år sedan ha varit paradiskt eller fullkomligt på jorden. Och för de nu levande generationerna skulle "kriget" endast ha varit ett dimmigt, abstrakt begrepp, inte den blodiga realitet som i dag behärskar världen.

20.30 *Inte alla människor har samma moraliska kapacitet, och de befinner sig därför inte på samma steg i utvecklingen*

Men om förändringen av "angrepps-" och "försvarsväsen" inte är en viljeakt som kan hållas i schack med diktatur och hot om straff, olyckor och fasor, hur ska den jordiska mänskligheten då kunna förvandlas, omformas till det bättre? Hur ska dess angrepp och försvar kunna bringas att fullständigt upphöra, vilket är det enda som kan ge "en verklig och bestående fred" eller den lycka och glädje över livet som människorna av all kraft hungrar och törstar efter? Ja, här måste vi genast ställa in oss på de osynliga företeelser som döljer sig under den till synes tillfälliga, fysiska ytan. Finns det då sådana osynliga krafter som kan förvandla de jordiska människornas mentalitet och därmed höja dem till den absoluta fullkomligheten i medvetande, tankestyrning eller viljeföring? Ja, blir inte detta ett faktum genom den omständigheten att vi ser att inte alla människor befinner sig på samma steg i utvecklingen? Hur skulle en del väsen annars kunna vara före andra i utvecklandet av humanitet eller kärlek till nästan?

Att väsendena således när det gäller mental fullkomlighet inte befinner sig på samma steg, utan visar sig på olika från varandra avvikande steg, så att en del väsen befinner sig på mycket framstående kulturella eller högintellektuella steg, medan andra väsen befinner sig på så primitiva steg, att de ännu måste leva i en permanent överträdelse av samhällets och nästankärlekens lagar, kan inte bero på vare sig "diktatur" eller "straff", utan endast på den i dem inneboende "karaktären" eller "moraliska kapaciteten", alltså något som består av krafter som inte är fysiska. "Karaktären" är således detsamma som väsendets särskilda "tankemetod" och den härav följande motsvarande särskilda viljeföringen och handlingen. Denna "tankemetod" bärs av vederbörande väsens moraliska "tankekärnor", som har sitt säte i väsendets ödeselement, och dessa företeelser är i sin tur enligt Livets Bog av rent andlig natur och därför direkt synliga endast för "kosmisk klarsyn", men de kan indirekt påvisas genom sina olika yttringar och reaktioner på det fysiska planet.

Existensen av dessa företeelser blir ett faktum genom den omständigheten att väsendena framträder med olika "karaktär", så att en del utgör de så kallade "onda människorna", medan andra utgör de så kallade "goda människorna", vilka typer åter betecknas som "omoraliska" respektive "moraliska" väsen. I verkligheten är alltså skillnaden när det gäller dessa båda grupper medvetande eller mentalitet endast en "utvecklingsfråga". De "onda människorna" är mindre utvecklade än de "goda människorna". Och vi har redan fått kännedom om att det som gör att vi kallar väsendena för "onda", är att de framträder som "angripare" av andra väsens liv och rätt att finnas

till. De stjälar från eller rånar och plundrar antingen uppenbart eller kamouflerat sina medväsen, ja, i värsta fall mördar dem, om dessa står i vägen för dem. Likaså har vi sett att det som gör att vi kallar väsendena för "goda människor", är att dessa väsen försvarar sina medväsens liv och rätt att finnas till. Dessa väsen har efter hand utvecklats så stor "förmåga till medkänsla" med nästan, att de blir upprörda om hon blir överfallen eller misshandlas av en eller annan "angripare". Och det är i synnerhet dessa två människogrupperns reaktion inför varandra vi här ska se något på, eftersom denna särskilda reaktion till sist blir det utlösande momentet eller den direkta orsaken till att "visdom" över huvud taget kan uppstå, att människorna kan omformas till "Guds avbild", till att vara lika honom, och att "himmelriket" kan bli ett verkligt, realistiskt, fysiskt rike här på jorden, som uppfyller julbudskapets löfte om "fred på jorden och i människorna ett välbehag", och således inte endast vara något som utopiskt föresvävar en bortom molnen.

20.31 Lagen om orsak och verkan – ödeslagen

Vad är det då som får de jordiska människorna att reagera i strid med varandra? Vad är det som får ett väsen att vara ett "angreppsväsen", och vad är det som får det att vara ett "försvarsväsen"? För att kunna begripa detta måste man lära sig förstå att det finns en lag bakom alla företeelser, genom vilken möjligheten till medvetet skapande uteslutande uppstår. Denna möjlighet gäller såväl skapandet av ens eget öde som skapandet av rent materiella, fysiska ting. Det är denna lag som åstadkommer "orsak och verkan". Vi kan naturligtvis inte här få utrymme för en tillfredsställande redogörelse för denna lag och ska därför endast framhålla att ingen enda handling, den må vara aldrig så liten, kan undgå att vara "orsak" till en "verkan", som återigen omöjligt kan existera utan att i sin tur vara "orsak" till en ny "verkan" osv. När det är fråga om ett "angrepp", är detta alltså en "orsak" som satts i funktion. Denna kommer oundvikligen att ge upphov till en "verkan". Om man skriver med svart krita, blir bokstäverna svarta, liksom de nödvändigtvis blir vita om man skriver med vit krita. Om vi eldar under en kittel vatten, blir vattnet varmt, medan det blir kallt om vi lägger is i vattnet. Man kan alltså omöjligt åstadkomma en rörelse eller energiutlösning utan att den skapar en motsvarande verkan. Och det är av sådana "orsaker" och "verkningar" som det levande väsendets hela liv består. Det är en enda stor kedja av "orsak" och "verkan".

Så länge "orsak och verkan" är av fysisk natur, är de tillgängliga för den vanliga jordiska människan. Men eftersom det i tillvaron finns en mängd "verkningar" som den jordiska människan alls inte är i stånd att se den ursprungliga "orsaken" till, därför att den inte är av rent fysisk natur och därför inte är direkt tillgänglig för fysisk förnimmelse, blir sådana "verkningars" djupare natur mentalt sett endast mystik för det nämnda väsendet. En sådan mystik utgör bland annat väsendenas öde. Och den vanliga irreligiösa jordmänniskan har därför i många situationer ingen annan förklaring till sitt speciella öde än "slumpen". Hon menar därför att när ett väsen blir offer för en stor olycka eller är föremål för ett särskilt lyckligt öde, är det bara slump. Hon menar att högsta vinsten i lotteriet lika lätt hade kunnat tillfalla någon annan än just den som vann den, och att det alltså endast beror på slumpen vem som över huvud taget får alla livsförmåner eller livssvårigheter.

Att sådana väsen i särskild grad måste vara inställda på maktprincipen eller den "starkares rätt", är naturligtvis givet. Vilken annan uppfattning skulle väl i en sådan situation kunna bli ett naturligt eller förnuftigt levnadssätt? Om allt är slump, blir ju det enda nödvändiga att så fort som möjligt med alla till buds stående medel tillskansa sig så många av tillgångarna och förmånerna som över huvud taget är möjligt. Brutal överlägsen makt och styrka är ju det enda sättet att uppnå drägliga förhållanden för den som inte gynnas av slumpen. Att en sådan mental inställning måste ge upphov till "angreppsväsendenas" särskilda psyke, visar sig således här vara självklart. Men att denna livsinställning ändå inte var den slutgiltiga eller helt full-

komliga lösningen på ödesproblemet, blev ett faktum genom att dessa väsen till sist hemsöktes av ett motstånd i en så våldsam omfattning, att de till sist måste duka under och överlämna makten till segerherren och därefter vara prisgivna åt dennes godtycke. Med andra ord, de fick till sist uppleva precis samma öde som de själva hade utsatt andra för när de upprätthöll sitt eget maktvälde. Det öde som de själva hade utlöst över andra väsen kom tillbaka till dem själva. Detta betydde naturligtvis inte alltid att det kom tillbaka i samma liv. Dess uteblivande kunde ibland sträcka sig över flera liv eller inkarnationer, i vilka väsendet därför levde högt på sina segrar och överfall på andra väsen. Men det kom alltså till sist tillbaka. Är det inte just ett sådant återvändande maktöde som har drabbat alla tidigare segerrika stater? Var någonstans finns de forna stora världsriken Babylonien, Assyrien, Medien, Persien och romarriket? Har de inte alla fått lämna skådeplatsen för samma segerrika maktvälde som var grunden för deras egen glansperiod? Och har vi inte nyligen sett ett på samma brutala maktöverlägsenhet baserat block av moderna nationer slås ned som offer för samma geniala mordvapen och allt ödeläggande krigsmateriel, samma framstormande maktvälde, med vilket de själva skulle ha erövrat hela jorden och gjort sig till herrefolk i en värld av slavar? Ja, har inte alla de vedervärdigheter som de utlöste över andra nationer, stater och folk i bokstavlig mening kommit tillbaka till deras egna områden, stater och folk? Har man någonsin sett att sådana ödesenergies inte vänder tillbaka? Var finns det ödessituationer i världshistorien där inte karman kom tillbaka när tiden var inne? Har inte de som dräpte med svärd själva dödsats med svärd? Ja, till och med i länder där dödsstraffet ursprungligen var avskaffat, ropar man i dag på hämnd, straff och död över den slagna fienden och tror att detta är "rättfärdigt".

20.32 *Försvararna är medier för omskapande av angreppsenergi till försvarsenergi och därmed medier för ödesskapande*

Vad är i själva verket dessa rop om "rättvisa"? Är de inte uttryck för de dolda, psykiska krafterna hos individerna? Är de inte uttryck för en indignation mot förtryckarna eller fridstörarna? Denna indignation visar sig alltså som det fysiska utslaget av en osynlig kraft som sträcker sig från fridstörarna eller angriparna till de överfallna, som i sin tur i form av vedergällningslust eller hämndkänsla skickar indignationen tillbaka till dess upphov, angriparna. Angriparnas handlingsätt bildar således ett kretslopp av osynliga krafter som går från dem (angriparna) till de överfallna och därifrån tillbaka till angriparna. Och vi står här inför en helt orubblig naturlag. Det finns alltså inte en enda form för utlösning av kraft eller energi där denna inte som en psykisk kraft passerar ett kretslopp, i vilket den på nytt vänder tillbaka till sitt upphov, antingen den nu är till glädje eller sorg, antingen det är vällust eller lidande den utlöser på sin bana. Detta psykiska kretslopp av energier eller krafter, utlöst genom det levande väsendets manifestation, är identiskt med det vi kallar "karma", "återgäldning" eller "nemesis". Utan denna psykiska kraft skulle ingen som helst återgäldning eller karma kunna äga rum. Det skulle i tillvaron varken kunna finnas "angrepps-" eller "försvarsväsen". Beträffande ett "försvar", skulle det vara något som aldrig i någon enda situation skulle kunna komma till något väsens kännedom och därmed omöjligt kunna manifesteras.

Ett försvar kan nämligen omöjligt finnas utan att vara identiskt med den sista hälften av "karmakretsloppet", vilket alltså vill säga den del av detta kretslopp där "angreppsenergierna" i form av "försvarsenergies" av den överfallne sänds tillbaka mot angriparen. Man måste således här förstå, att när den utsända "angreppsenergin" har träffat sitt mål, det vill säga det väsen mot vilket angreppet riktades, eggas den psykiska kraft som ligger i angreppet det överfallna eller angripna väsendets mentalitet, och får denna att mer eller mindre avspegla samma angrepps- eller överfallsenergi som angriparen ursprungligen sände ut. Men hos den angripne förändrar den genast perspektiv, och gör angriparen till mål för indignation som nu

har kommit under det överfallna väsendets vilja och kontroll. Denna av det överfallna väsendet tillbakasända indignationsenergi är alltså identisk med det vi kallar "försvar". Ett "försvar" kan således aldrig i något enda fall vara annat än en kursändrad eller återvänd "angreppsenergi", som nu, efter att ha träffat sitt mål, av detta har vänts och skickats tillbaka till sitt upphov. Det visar sig därmed att en "försvarare" är redskapet för denna kursändring eller vändning av angreppsenergin, så att den kan sändas tillbaka till sitt upphov. "Försvararna" är alltså "medium" för omskapande av "angreppsenergi" till "försvarsenergi", och blir därigenom "medier" för "karmautlösning" eller "ödesskapande". Och det är denna mediumitet som i sin tur utgör "tröskelns väktare". Det är utifrån samma mediumitet som hela den gamla världsepokens gudsuppfattning och rättfärdighetsbegrepp har skapats. Och hur skulle det väl kunna vara på annat sätt? Man hade ännu inte alls nått en sådan andlig höjd i utveckling att man var frigjord från denna mediumitet. Den stod alltjämt som den oöverstiggliga muren till den stora "invigning" i kärlek som genom kristusmentaliteten eller Guds ande nu ska bli fundamentet för en helt ny världsepok, ett begynnande "himmelrike" på jorden, i vilket alla jordens folk ska välsignas.

När ett väsen med våld och makt försvarar sig självt eller andra väsen mot brutalitet och våld, är det alltså de av angriparen utlösta våldsenergierna som besjälar eller uppfyller "försvararen" och gör denne till "angriparens" motståndare. Och i värsta fall kan detta motstånd sluta med mord eller dråp på angriparen från försvararens sida. Denna mediumitet eller mottaglighet för angriparens vredes- eller hatenergier kan således göra försvararen till "mördare".

Även om det nog verkar som en förmildrande omständighet att mordet framträder som "försvar" eller "nödvärn" och inte är ett överfall, så är det dock en överträdelse av lagen om kärlek till nästan eller fundamentet för skapandet av "himmelriket": "Du skall vända den högra kinden till om du blir slagen på den vänstra", "Stick tillbaka ditt svärd. Alla som dräper med svärd skall själva dödas med svärd", "Du skall älska din nästa som dig själv" osv. Det är en överträdelse av just de lagar som ska befria individerna från den karma som de tror sig kunna bekämpa med svärdet eller den dräpande principen.

20.33 *Döden är döden, antingen den har frambringats av legala eller illegala myndigheter*

Men när väsendena överträder de lagar, vars uppfyllelse utgör förutsättningen för att "himmelriket" ska kunna skapas såväl i väsendenas eget sinne som för deras omgivning, är det solklart att detta rike omöjligt kan uppstå. Och det är därför inte så märkligt att de jordiska människornas öde i dag är just som det är. Det har inte blivit allmänt att "vända den högra kinden till om man blir slagen på den vänstra". Det är inte heller vanligt att tro att "den som dräper med svärd själv skall dödas med svärd". Därför deltar individerna i stor utsträckning i att ropa högt om att få straff och dödsstraff införda mot nästan eller medväsendena. De känner eller förnimmer inte alls, att de genom detta handlingssätt är med om att praktisera precis samma "förbrytelse" som den, för vilken de önskar hämnas på "förbrytaren" eller utkräva hans dödsstraff. Är "döden" inte "döden", antingen den har frambringats av legala eller illegala myndigheter? Blir inte principen i båda fallen orubbligt att "slå ihjäl", att mörda och dräpa? Är det inte just detta mentala tillstånd som gör det fullständigt omöjligt att komma till "himmelriket"? Men eftersom "himmelriket" inte är ett rike bortom molnen, utan är något som ska utvecklas inom väsendena, och detta något är en fred som baseras på kärlek till nästan, en harmoni eller glädje över att vara till, kort sagt, en tankeinställning eller själslig uppfattning, en förnimmelse av livet eller nästan som gör varje krav på straff, hämnd eller vedergällning överflödigt hos vilket som helst medväsen, och således utgör uppfyllelsen av det eviga budet: "Du skall älska din nästa som dig själv", är det här uppenbart för varje utvecklad forskare i andlig vetenskap, att "freden" och därmed livets högsta lycka eller salighet eller det verkliga

”himmelriket” omöjligt kan vara ett samhälle av dräpande, hämnande och hatande väsen, oavsett om detta mördande utförs av ”legala” eller ”illegala” myndigheter.

20.34 *Det är väsendenas mediumitet för angrepps- och mordenergi som symboliseras i sfinxens djurkropp*

Att de legala myndigheternas mord- och straffmanifestationer i regel tillämpas under begreppet ”rättvisa”, vilket alltså i detta fall innebär att det sker som ”försvar” för samhällsordningen eller för en tillfälligt påbjuden eller nödvändig drastisk rättsskipning för att hålla individerna i den disciplin eller respekt gentemot medväsendena som gör ett modernt samhälles levnadsvillkor dragliga, förändrar inte denna rättsskipnings identitet som överträdelse av livets högsta lagar, tvärtom. Att den är av behovet påkallad, motbevisar ju inte att den är en överträdelse av kärlekslagen, utan visar i stället att samhället består av en flock individer på ett så föga framskridet utvecklingssteg eller på en så låg kulturell nivå, att såväl dess myndigheter som dess enskilda individer är besjälade av mediumitet för angrepps- eller mordenergi, ja, denna mediumitet är således fundamentet för deras enda verkliga realistiska försvarsförmåga. Det är detta väsendenas själsliga tillstånd som bekräftar deras tillhörighet till djurriket. Det är denna mediumitet som fullständigt färgar de jordiska människornas självbevarelsedrift med samma blodiga principer som de som kännetecknar djurens självbevarelsedrift. Det är denna mediumitet som symboliseras i sfinxens djurkropp. Denna mediumitet är alltså en serie utvecklingsstegs särskilda kännetecken eller uttrycksform. Och så länge de jordiska människorna passerar dessa steg och i sin utveckling inte nått förbi dem, är det naturligtvis en självklarhet att de måste manifesteras dessa uttrycksformer. Man kan ju inte kräva att ett väsen ska ge uttryck för ett utvecklingssteg som det inte har uppnått. En växt kan inte vara ett djur, liksom ett djur, en hund, ett lejon eller en tiger inte kan vara en jordisk människa.

20.35 *Den jordmänniskliga tillvaroformen som mordmedium är fullständigt normal för den jordiska människan*

Att de jordiska människorna dömer, straffar, hatar och mördar, är således en självklarhet så länge de befinner sig på mordmediumitetens utvecklingssteg. Man kan inte säga att det i absolut mening är syndigt att individerna är just sådana. Det är deras normala natur. Deras samlade tillvaro är ett plan, en tillvaroform eller en mental sfär som alla väsen måste passera på sin väg i utvecklingen upp mot den fullkomliga människans stadium. Den är ett outhärligt avsnitt i livets kretslopp på samma sätt som ett klockslag är ett outhärligt avsnitt på urskivans markerade kretslopp. Innan uret kan visa klockslaget tjugofyra måste det först visa alla övriga av dygnets timmar. Ingen enda av dem kan hoppas över. Den jordmänniskliga tillvaroformen som mordmedium är alltså fullständigt normal för den jordiska människan. Att dessa väsen i stor utsträckning har straff-, mord- och dräpmanifestationer som moral eller ideal och rättesnöre för sin samhällsordning, är alltså självklart eftersom de i dessa endast ser ”rättfärdighet”. Att de jordiska människorna blint tror på dödsstraff eller annan form av straff för den ena eller den andra så kallade ”förbrytelsen”, är således förståeligt. Dessa väsen ser i så fall inte någon annan utväg för sitt eget samhälles fortbestånd. Och det är ju på detta psyke som Moselagen grundar sig.

20.36 *Om straff och dödsstraff vore den högsta rättfärdigheten*

Att de jordiska människornas psyke således är identiskt med straff-, mord- och dräpmediumitet, eller Gamla testamentets kärnideal, bevisar inte att det inte skulle finnas ett ännu högre psyke eller mentalt tillstånd. Vad nyttar annars Nya testamentets kärnideal till? Om den moraliska inställningen ”öga för öga, tand för tand”, vilken alltså innebär straff och dödsstraff, vore den högsta ”rättfärdigheten”, till vad nytta skulle då alla tusentals kristna kyrkor med tillhörande prästerskap världen över

vara? Grundar sig inte all denna massutveckling av human energi uteslutande på att befordra förkunnelsen: "Vänd den högra kinden till om du blir slagen på den vänstra", "Stick tillbaka ditt svärd. Alla som dräper med svärd skall dödas med svärd", "Du skall älska din nästa som dig själv" osv.? Att det finns väsen som upptagits i prästerskapet utan att ha förstått denna prästerskapets och kyrkans verkliga mission, och därför har gett sig i den dräpande principens våld antingen som "frihetskämpar" eller "landsförrädare", antingen som "försvarare" eller "angripare", förändrar ju inte kristendomens sanna struktur eller Jesu ideal. Om straff och mordvedergällning är den högsta "rättfärdigheten", då är Moselagen oöverstiglig vad mentalitet angår, och hela den kristna förkunnelsen, Jesu väsen och moralidéer, rena fanatismen eller övertron.

20.37 *Mellan världsåterlösarens ideal och den moderna humana politikerns ideal är det ingen artskillnad, endast en gradskillnad*

Men är det på det sättet? Ja, det är riktigt att den så kallade "moderna människan" i stor utsträckning betraktar all religiositet som ren naivitet, vilken endast kan vara uttryck för enfald eller primitivitet. Men när samma moderna människa i de allra flesta fall är anhängare av en eller annan politisk idé, ett eller annat politiskt ideal, och detta ideal i regel går ut på en så kallad förbättring av samhällsförhållandena, en höjning av kultur och humanitet, och därmed i samma väsen avslöjar den religiösa principen i ett nytt dominerande framträdande, förlorar denna moderna människas nedsättande påstående om religiositeten fullständigt sin slagkraft. Och det blir alltså inte religiositeten eller den religiösa principen som är naivitet eller övertro, utan i stället den moderna människans föreställning och påstående om denna princip. Vad var Jesu ideal annat än stimulering av en samhällsförbättring, en höjning av kultur eller inspiration till att främja humanitet (kärlek till nästan)? Men om detta inte är "politik", är den moderna politikerns ideal absolut inte heller "politik". Och om samma moderna politikerns ideal inte är "religiositet", är Jesu ideal absolut inte heller "religiositet". Mellan världsåterlösarens ideal och den moderna, humana politikerns ideal är det absolut ingen artskillnad, utan endast en gradskillnad. Den moderna politikern kan ännu inte uppfylla idealen i sitt eget dagliga liv med ett sådant patos som världsåterlösaren kunde.

20.38 *Ett tredje mentalt tillstånd, ett nytt tänkesätt, en ny moral, håller på att växa fram i människorna*

Medan idealen hos världsåterlösaren var själva hans eget liv, hans egen tanke, hans eget tal och sätt att vara, är de hos den moderna politikern ännu i överväldigande grad endast av teoretisk art, ja, mycket ofta är de ännu endast en önskan som han hoppas att inte bara själv kunna uppfylla, utan också kunna få medväsendena att uppfylla. I själva verket är denna moderna humana politik endast ett besjälande av väsendena med samma anda som den som var inspirationen och fundamentet i världsåterlösarens uppträdande. Denna anda kommer vi således inte förbi. Eftersom denna anda helt gradvis i form av en tilltagande "human politik" bekämpar angrepps- och försvarsmediumiteten hos väsendena, sker det en motsvarande mental förvandling av dem till förmån för denna humanitet. Detta förvandlade tillstånd hos väsendena är alltså ett begynnande tredje mentalt tillstånd, ett nytt tänkesätt, en ny moral. Medan angreppsmentaliteten hos väsendena är tillfredsställandet av själviska begär på andra levande väsens bekostnad, ja, på bekostnad av deras liv och hälsa, om detta anses nödvändigt, och försvarsmentaliteten är grundad på en mediumitet för återkastande av nästans angreppsenergi mot sitt upphov, är det tredje mentala tillståndet däremot ett slags immunitet mot brutalitets- eller våldsenergi, antingen dessa är av uppenbar fysisk, kroppslig natur eller de är av själsligt framträdande i form av lögn, bedrägeri eller allsköns former av oärlighet eller kamouflerad hänsynslöshet.

Det tredje mentala tillståndet framträder alltså i sin kulmination som ett

tillstånd som gör det omöjligt för väsendet att begära sitt livs behagligheter på nästans bekostnad, vilket begär ju är den utlösande orsaken till angreppsmentaliteten. Det tredje mentala tillståndet förhindrar således att väsendet blir ett "angreppsväsen". Men eftersom det också eliminerar väsendets mediumitet för återkastande av angreppsenergi, en mediumitet som ju är fundamentet för varje "försvar", är ett väsen som helt är besjälavet av det tredje mentala tillståndet totalt förhindrat att vara ett med "försvarsväsendet", som framträder med dräpande fysiska eller mentala vapen. Det vill hellre självt lida eller dö än att det på något som helst sätt ska bli skuld till nästans lidande och död. Ja, har vi inte här den fullkomliga människan, som liksom Kristus hellre låter sig frivilligt korsfästas än låter sig försvaras genom något som helst för henne gynnsamt dräpande motstånd. Sade han inte till lärjungen Petrus: "Stick tillbaka ditt svärd. Alla som dräper med svärd skall dödas med svärd"? Ropade han ut sin oskuld, när Pilatus förde honom törnekrönt, hudflängd och blodig inför folket?

Ser vi inte i det ovanstående hur omöjligt det måste vara för ett sådant av det tredje mentala tillståndet besjälavet väsen att uppfyllas av andra tankar än just dessa: "Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör"? Blir vi inte här vittne till det tredje mentala tillståndet som en väldig övervinnelse av livets vedervärdigheter, den totala segern över ande och materia? Ser vi inte här människan som "Guds avbild"?

20.39 *Från korset på Golgota strålade till omgivningen det tredje mentala tillståndets soluppgång över världen*

Vad var det som betingade denna världsåterlösarens fullständiga uppståndelse från mörkrets och dödens grav, från väsendets slaveri under materien, från dess prisgivning åt olyckliga öden? Var det inte just medvetandet om att aldrig ha begärt sin nästas, vilket i detta fall innebär sina bödlars tillgångar eller fördelar, aldrig hade varit medium för nästans "angreppsenergi", förföljelse, spott och spe, och därigenom aldrig i någon som helst form av "försvar" eller "vedergällning" vänt dessa energier mot deras upphov? Var inte detta vetande om honom själv tillräcklig grund för honom att se, att hans bödlar "inte visste vad de gjorde"? Hans uttalande var således inte utslag av fanatism, naivitet eller övertro, utan i stället uttryck för ett verkligt orubbligt faktum. Det var således en vetenskaplig sanning som strålade från korset på Golgota till omgivningen. Det var det tredje mentala tillståndets soluppgång över världen. Det var den första späda morgongryningen av "himmelriket" på jorden. Det var synliggörandet av facit eller modellen för den jordmänniska utvecklingen. Världsåterlösarens mentala manifestation visar den kommande färdiga jordmänniskan.

En så strålande omformning av väsendet från "djur" till "människa" kan alltså karmalagen eller de dolda krafterna bakom väsendenas dagliga viljeföring och manifestationer befordra. Eftersom "angreppsenergierna" genom "försvarsväsendenas" mediumitet kastas tillbaka till sitt upphov, som därigenom får samma öde som det hade ämnat för eller vållat andra väsen och därför fylls med lidandeerfarenheter, så byggs den förmåga till medlidande upp som efter hand hindrar honom från att kunna nännas att skada sin nästa, och den högintellektualitet växer fram som uppenbarar för honom att ett "angripande" väsen hör till dem "som inte vet vad de gör".

20.40 *De angripna väsendena försvarar sig genom att återkasta de av angreppsväsendena utsända energierna – kretsloppet är slutet*

Vi har härmed fått en liten inblick i det jordmänniska psykets tillblivelse och utveckling. Vi har sett att de första primitiva stadierna av de jordiska människornas dagliga liv behärskas av självbevarelsedriften. På dessa stadier är väsendena alltså ännu starkt djuriska i sitt framträdande. De angriper och överfaller allt som de menar är nödvändigt för deras egen existens. De har ännu ingen annan rättskänsla än "den starkares rätt". Eftersom de inte har någon annan metod eller möjlighet att hävda sig själva, blir de "angrepps-" eller kampväsen. Ett sådant väsen utgör ett "medium" för

sina begärs eller sin hungers krafter. Dessa krafter är så helt dominerande, att de bringar individen till mord- och dråpmanifestationer i varje situation, ja, till och med ibland också inom parningsdriften. Men manifestationen av denna myckna "morden-ergi" mot eller " förföljelse" av andra väsen utgör liksom varje annan energimanifestation i naturen ett kretslopp och kommer tillbaka till individen själv. De angripna väsendena "försvarar" sig. Som vi har sett, är detta "försvar" endast ett återkastande av "angreppsväsendenas" utsända energier. Vi möter således här en helt ny motivering för mord- och dråpmanifestationen. Medan "angreppsväsendet" angriper i kraft av sitt mer eller mindre livsbetingande egendomsbegär, är motivet för "försvarsväsendets" handling således inte nästans tillgångar, fördelar eller ting, utan i stället behovet att skapa ett skydd mot "angreppsväsendets" begärsenergier eller beslagtagande av nästans ägodelar, det må vara väsen och ting, vänner, äkta makar, yrken, materiella tillgångar eller privategendom. Det äkta "försvaret" inriktar sig således inte på nästans tillgångar eller egendom, utan på att lamslå de av honom utsända "begärsenergierna". Det är alltså uteslutande "angriparens" begärsenergier som får "försvararen" att reagera. "Försvararens" kamphandlingar är således enbart iscensatta av "angriparen". Det är dennes energier som fullständigt behärskar försvararen och försätter honom i samma mentala situation som dessa har försatt "angriparen" i, nämligen detta att tillintetgöra eller lamslå nästan.

20.41 "Den som menar sig stå ..."

Skillnaden mellan "försvararen" och "angriparen" är således endast att det är angriparen som är upphov till hela kampsituationen, medan "försvararen" enbart är ett "medium" för samma krafter. Men detta utesluter naturligtvis inte att "angreppskrafterna" kan vara så våldsamma, att de hos "försvararen" inte bara utlöser "beskydds-" eller "försvarsenergier", vilket alltså innebär att de vänder "angreppsenergierna" tillbaka mot sitt upphov, utan de kan också utlösa "angreppsenergier" hos försvararen. Denne känner då inte bara ett behov att skydda sig och sin egendom, utan också ett mer eller mindre obehärskat behov att "hämnas". I en sådan situation är "försvararen" nu inte längre en renodlad försvarare, utan har också blivit något av en "angripare". Detta åstadkommer i sin tur en utlösning av "försvarsenergi" hos den tidigare "angriparen". Han kommer då att försöka vända dessa energier tillbaka mot upphovet. Och ett totalt krig är nu i gång, utan någon möjlighet att upphöra annat än genom den svagares kapitulation. En sådan situation känner man igen på att "försvararen" i samma situation har utvecklat långt mer "försvarsenergi" än som var nödvändigt för att skydda sin rätt eller egendom. Den överskjutande "försvarsenergin" är därmed orubbligt "angreppsenergi". Därför är det här nyttigt att beakta världsåterlösarens ord: "Därför skall den som tror sig stå stadigt se till att han inte faller." Dessa ord innebär alltså i verkligheten detsamma som: "Må den som tycker sig ha rätt, den som tycker sig vara en 'försvarare', noga se till att han inte i själva verket är en 'angripare'." Den jordiska "rättvisan" upphör där "försvarsenergierna" är kamouflerad "angreppsenergi". Denna kamouflerade "angreppsenergi" är i sin tur detsamma som "hämnad". "Hämnad" kan således aldrig någonsin vara identisk med "jordisk rättvisa", utan är i stället uteslutande fröet till "krig". Den är i sin kulmination överfall på nästans liv, hälsa och egendom och är således enbart "angreppsenergi".

20.42 *Det juridiska rättsväsendet är endast intresserat av att skilja försvarsenergi från angreppsenergi*

Det är för att förebygga eller bekämpa all "angreppsenergi" hos "försvararen" som Moselagen och det efterföljande juridiska rätts- eller myndighetsväsendet har uppstått. Denna verksamhet är alltså en mellan parterna framträdande instans som i sig själv är opartisk. Den representerar inte något personligt intresse av att den ena eller den andra av parterna ska vinna eller få fördelar. Den är endast intresserad av att skilja "försvarsenergi" från "angreppsenergi". Denna instans kan alltså, där den är

fullkomlig, se med opartiska ögon på situationen och exakt utvärdera eller konstatera i hur stor utsträckning "försvarsenergin" verkligen är "försvarsenergi" och inte kamouflerad "angreppsenergi", och därefter döma mellan parterna. Dess mest exakta måttstock är alltså "öga för öga, tand för tand", vilket i själva verket innebär "liv för liv". Vad som finns därutöver är "angreppsenergi", är "överfall" och en kränkning av "den jordiska rättvisan". Denna "jordiska rättvisa" är alltså ren "försvarsenergi". Om rätten bedömer att "försvararen" till hundra procent har handlat i "nödvärn" och inte hade någon annan utväg för att skydda sitt liv, sin hälsa och egendom, kommer den att frikänna honom från varje anklagelse, oberoende av om detta "försvar" har åstadkommit dråp eller lemlästning.

20.43 Kärlek är den kosmiska rättvisan

Men blir då ett sådant beslut detsamma som en verkligt hundra procentig rättvisa? Nej, det blir det absolut inte. Det kan aldrig i någon situation bli annat än en "jordisk rättvisa", det vill säga ett timligt eller provisoriskt utövande av rättvisa parterna emellan, och därmed förbereder det vägen för utvecklingen av en annan och betydligt större och fullkomligare "rättvisa", nämligen "kärleken". "Kärleken" är ju den allra högsta eller universums egen måttstock för domslut om rättvisa, inte bara mellan alla stridande parter, utan också mellan alla levande väsen. "Kärleken" är "den kosmiska rättvisan", vilket i verkligheten innebär att den är "rättsprincipen" i "himmelriket". Att detta rike "inte är av denna världen", beror just på att det inte känner någon annan rättsprincip än "förlåtelse". Dess enda användbara juridiska måttstock är den absoluta "kärleken". Dess högsta moral och den härav följande största glädjen över livet är uteslutande att "hellre ge än ta". Hur skulle ett rike, vars invånare alla är hundra procentigt besjälade av denna anda och finner glädje och lycka i att tjäna sin nästa och offra sitt liv för dennes beskydd, om det skulle bli nödvändigt, kunna vara annat än just "himmelriket" eller kärlekens sfär? Är inte detta lika självklart som att ett rike i vilket den högsta måttstocken för moral är "öga för öga, tand för tand", vilket åter innebär att varje begången "synd" måste betalas med en motsvarande "synd", inte kan vara ett "himmelrike", inte kan vara en "kärlekens sfär", utan alltjämt måste vara en "syndens sfär", ett rike i vilket kriget omöjligt kan upphöra?

Medan "angrepps-" och "försvarsväsendena" tillsammans således endast kan skapa ett rike, vars rättsbegrepp eller högsta "rättvisa" är "synd för synd", är "himmelriket" alltså en medvetandesfär eller ett mentalt framträdande i vilket det högsta rättsbegreppet är "förlåtelse för synd", "kärlek för hat". Att det sistnämnda riket lika självklart måste bli "fredens" sfär som det förstnämnda riket måste vara "krigets" hemvist och fundament, visar sig här som ett orubbligt faktum för den utvecklade forskaren.

20.44 Den tredje mentala enheten är ett förlåtelsepsyke

Livet har alltså ett långt högre och skönare ideal än just detta att göra väsendet till en stabil "försvarare", till en skicklig "frihetskämpe", i ett överfallet land. Det kommer att göra alla väsen till "stabila förlåtare" av sin nästa. Det är detta "förlåtelsepsyke" som är den tredje mentala enheten, och som nu börjar bli det största idealet i den jordmänniska mentalitetens högsta intellektuella sfär. Om så inte vore fallet, vad nyttade det då till med alla de nedärvda religiösa orubbliga kärnidealen och uppenbarandet av världsåterlösarens väsen som historiskt faktum? Är det inte denna tredje mentalitetsenhet som är den sanna kristendomen? Och är det inte just "försvars-" och "angreppsmentalitetens" krigsbevarande moral "synd för synd", som är den sanna "hedendomen"? Varför är det inte denna hedendom som prästerna nu i snart tjugo århundraden har förkunnat som det världsfrälsande idealet för människorna? Varför är det inte samma juridiska "syndamoral" som de tusentals statsauktoriserade prästerna har förkunnat från tusentals lika auktoriserade kyrkors predikstolar genom århundradena? Varför har miljoner och åter miljoner barn i generation efter

generation fått lära sig skriftställen som dessa utantill: "Den som dräper med svärd, skall själv dödas med svärd." "Vänd den högra kinden till om du blir slagen på den vänstra", "Hämnas inte er själva, mina älskade, jag skall utkräva det, säger Herren", och många fler. Hur har en så väldig andlig kraft eller ny mental uppfattning kunnat bli hörd av miljontals själar i en värld, som ju i förväg hade ett hundratusenårigt moraliskt fundament i form av lagen "synd för synd", som senare i Gamla testamentet utformades till Moselagen?

20.45 *Man kan inte utplåna "syndens" princip med "synd"*

Om det i det jordmänniska psyket inte förekom annat än "angrepps-" och "försvarsmentalitet", skulle nämnda lag eller juridiska rättsprincip i allra högsta grad vara tillräcklig, vara tillfredsställande. Vad kan en "försvarare" mer begära än det fulla frikännandet av varje i absolut "nödvärn" begånget drastiskt ingripande mot den livsfarliga "angriparen"? Ja, mer än så, i dag har alla medborgare i en civiliserad stat ju rent av staten med dess rättsväsen bakom sig och behöver inte ens själva företa sig något drastiskt mot "angriparen". De behöver alltså bara överlåta saken åt detta rättsväsen, som sedan tar hand om det nödvändiga. Och ändå är detta inte tillräckligt. – Var och en kommer efter hand att bli klar över att "freden", alltså en värld fri från överfall och angrepp från nästans sida, inte skapas genom taggtråd, plank eller avspärrningar, inte heller genom mord, straff och vedergällning gentemot "angriparen". Man kan inte utplåna "syndens" princip med "synd". Ett sådant juridiskt fundament, eller Moselagen, kan visserligen hålla "angreppsprincipen" i ett slags tukt eller dressyr, men det utrotar eller avlägsnar den inte från jordmänniskornas mentalitet. Men eftersom mänskligheten inte kunde undgå att hungra efter eller begära "freden", krävdes en helt annan mental impuls, en impuls som verkligen kunde omskapa det jordmänniska psyket till den mentala anda eller tankesfär, där individen verkligen har lyfts upp i en högre etisk medvetandesfär än den att leva i ett dresserat "syndatillstånd" eller en juridiskt lagbunden "kärlekslöshet". Och var det inte just denna nya mentala impuls som uppenbarades i världsåterlösarens väsen eller sätt att vara? Och är det inte uteslutande detta sätt att vara som är "himmelriket"?

20.46 *Kristus sade: "Guds rike är inom er"*

Det är riktigt att detta sätt att vara inte kan formuleras och grundas på juridiska lagar. Man kan inte skapa en lag som i högre eller lägre grad dömer ett väsen, som inte älskar sin nästa som sig själv, till döden eller till annat straff. En värld baserad på en sådan lag skulle ju endast vara en fortsättning på den "moselagstillvaro" vi i dag lever i. Detta visar oss blott att världsåterlösaren hade rätt då han sade att "Guds rike är inom er". "Himmelriket" kan således inte grunda sig eller upprätthållas på något juridiskt lagsystem. Det är enbart en mental utveckling som måste ske inom väsendet, vilket förändrar dess mentalitet på ett sådant sätt att det därmed växer förbi de juridiska lagarna, blir till ett väsen för vilket dessa är helt överflödiga, eftersom det förnimmer en långt större kärlek till nästan, till "angriparen", till "förbrytaren", än den som Moselagen eller den jordiska rättvisan kräver eller tilldelar vederbörande väsen. Följaktligen blir det denna större kärlek som dikterar förhållandet mellan nästan och omgivningen. Och det är endast denna över alla juridiska lagar stående "kärlek" till nästan som kan vara "freden", den "fred" som de jordiska människorna nu i århundraden redan har ropat, hungrat och törstat efter.

Den jordiska människans psyke utgör alltså en mental treenighet. I kraft av sin "angrepps-" och "försvarsmentalitet" är hon ett djuriskt och kosmiskt sett primitivt eller "hedniskt" väsen. Men genom sin växande "kärlek till nästan" och den åtföljande degenererande straff- och hämndlystnaden mot denna, är hon ett uttryck för den sanna "kristendomen" eller en högre intellektuell kultur. Med kärleken till allt och alla i sitt hjärta är hon ett kosmiskt väsen. Hon är den begynnande "freden på jorden".

Att en i denna utveckling framskriden människa inte kan vara med om att

”straffa” eller ”hämnas”, inte kan vara med om att slakta djur eller utföra andra helt onödiga och därför dåraktiga grymheter, är naturligtvis självklart. Att hon är ”vapenvägrare” och motståndare till vivisektion och alla andra former för tortyr av levande väsen, är naturligtvis också självklart. Att hon, genom sin insikt i mikroverldens liv, molekylernas och cellernas och andra små livscentrums reaktion i hennes organism mot tobak, alkohol och andra narkotiska njutningsmedel och giftämnen, i högre eller lägre grad är asket på dessa områden, kan naturligtvis inte heller undgå att vara en självklarhet. Där denna avhållsamhet praktiseras – inte på grund av fåfänga eller fanatism – utan enbart på grund av kärlek till de levande väsendena, är den en organisk funktion. Denna funktion är ett begynnande symptom på himmelriket. Att förakta ett sådant väsens sätt att vara eller liv, är att trampa på den ”fred”, glädje och välsignelse som hela den jordiska mänskligheten suckar och stönar efter.

Från ett föredrag i Kosmos Feriekoloni torsdagen den 5 juli 1945.
Första gången infört i *Brev* nr 97-107/1945.